

บทนำ

มือเรียวยาวที่ลูบลงบนกลีบดอกนางพญาเสือโคร่งทับแห่งสีชมพูซีด
อมน้ำตาลนั้นไหว่น้อยๆ น่าจะเป็นเพราะข้อความในจดหมายซึ่งลั่นสะเทือน
หัวใจหญิงสาวได้อย่างประหลาดจนต้องก้มลงอ่านอีกครั้ง

เต็มใจ ที่คิดถึง

วันนี้ผมเจอเรื่องท้อๆ หนักใจหลายเรื่อง สิ่งที่ผมอยากทำเป็นอย่าง
แรกเมื่ออยู่ในห้องคนเดียวก็คือการเขียนจดหมายถึงคุณ

ได้โปรดอย่าคิดว่าผมเป็นคนประหลาดอะไรเลยนะครับ ผมก็แค่
ผู้ชายคนหนึ่งที่ประทับใจในตัวคุณ ไม่ได้หวังสิ่งใดนอกจากการติดต่อผ่าน
มาทางตัวอักษร โดยคุณไม่ต้องเสียเวลาตอบ เพราะคงไม่รู้ว่าควรส่งกลับ
ไปที่ไหน ผมอยากให้คุณได้อ่านได้รับรู้ เพราะคุณกลายเป็นเพื่อนคนเดียว
ที่ผมจะเล่าความรู้สึกในใจออกไป...ขอบคุณจริงๆ ครับ

ได้ข่าวว่าคุณเริ่มทำงานในโรงพยาบาลมาหลายเดือนแล้ว บางทีผมก็
นึกสงสัยว่าอาชีพที่ต้องสวมชุดขาว วิ่งวุ่นกับการดูแลคนไข้ทุกวันจะ

นักหนาสาหัสขนาดไหน แต่ผมก็มั่นใจมากกว่าคุณไม่เคยท้อ ผมยังจำแวต้ามุ่งมั่นมีชีวิตชีวาของคุณได้ดี เด็กที่เติบโตมาโดยไม่มีพ่อแม่ประคับประคองนั้น...แค่คิดผมก็นับถือในหัวใจแล้ว ดังนั้นทุกราวที่ผมเห็นเหนื่อยอ่อนล้า ผมจะคิดถึงคุณ คุณเป็นตัวอย่างดี ๆ ซึ่งผมใช้นำทางชีวิตตัวเองด้วยจดหมายฉบับนี้ออกจะเครียดๆ ลึกหน่อย ผมขอโทษและสัญญาจะไม่ทำแบบนี้บ่อยๆ ในหนึ่งเดือน คุณได้รับจดหมายผมครั้งเดียว ผมอยากส่งความสุขมาให้มากกว่า

ดังนั้น ขอจบด้วยบทกลอนที่ผมแต่งด้วยความสุขใจมาให้คุณนะครับ...

ดวงเนตรงามยามพบประสบพัทตร์	ให้ประจักษ์แจ้งจิตคิดหลงไหล
ทั้งรอยจำความรู้สึกอันฝังใจ	เสริมส่งให้ตั้งมั่นฝันถึงเธอ
ฝันว่าวันหนึ่งนั้นเราได้พบ	พร้อมประสปรักมั่นฉันแสนอ
ขอมอบรักเต็มดวงใจให้กับเธอ	มิต้องเพ้อเพียงลำพังอย่างเดียวดาย

ขอบคุณที่อ่านจนจบนะครับ เรื่องกลอนที่ผมเพิ่งเริ่มหัดแต่งได้ไม่นาน อาจจะไม่สละสลวยเท่าที่ควร คุณไม่ต้องอึดอัดกับเนื้อความว่าหมายถึงใคร แค่ฝากไว้อ่านเล่นเป็นการฝึกฝีมือด้วย...และแค่อยากให้คุณได้รับรู้ก็เท่านั้น

คุณเชื่อมั๊ยว่าพอเขียนมาถึงตอนนี้ ผมสบายใจขึ้นมาก ค่อยรู้สึกผ่อนคลายหน่อย พร้อมสู้ต่อไป...เรามาก้าวไปด้วยกันนะครับ ไม่ว่าคุณและผมจะอยู่ที่ไหน ผมหวังว่าเราจะเชื่อมต่อกันได้ด้วยจดหมาย และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

คิดถึงคุณเสมอ

จดหมายที่ไม่เคยลงชื่อซึ่งมาพร้อมกลีบดอกนางพญาเสือโคร่งทุกครั้ง

ถูกพับเก็บใส่ซอง และวางรวมกันในกล่องกระดาษลายดอกไม้ หญิงสาว
จ้องมองกองจดหมายในกล่องนั้นด้วยความรู้สึกผูกพันซึ่งทวีขึ้นเรื่อยๆ
นึกสงสัยว่าชีวิตที่ผ่านมา ที่เธอฝ่ากระแสความเศร้าลึกลงๆ ในใจมาได้อย่าง
เข้มแข็งนั้น...เป็นเพราะจดหมายลึกลับเหล่านี้หรือเปล่า ใจความในฉบับ
แรกๆ เริ่มจากคุยทั่วไปมาจนบัดนี้ ข้อความของเขาดูลึกซึ้งขึ้น ก็นึกขึ้น
และเธอก็มักจะปล่อยให้ถ้อยคำดีๆ ในจดหมายเหล่านั้นไหลเข้าเฝือกอบ
หัวใจจนอบอุ่น

คงไม่ใช่เรื่องผิดปกติอะไร และเธอก็พอใจให้เป็นเช่นนี้

๑

เสียงมอเตอร์ไซค์ที่แล่นเข้ามาจอดนั้น ไม่ต้องเดาเต็มใจก็รู้ว่าเป็น
รถใคร สองหนุ่มน้อยวิ่งตรงเข้ามาหา คนตัวเตี้ยกว่าพยายามวิ่งแข่งแต่
ไม่สำเร็จ หนุ่มร่างสูงที่มาถึงตัวก่อนจับสองมือของเธอไปเขย่า

“พี่เต็ม ผมติดโศกตาวีตวะ มช. แล้วละพี่ เจ๋งปะล่ะ”

“นี่ๆ อย่ามาอำพี่นะยะ ถ้าอำกันละ เอาตายเลย” เธอปราม ก่อนมอง
เลยไปยังอีกหนึ่งหนุ่มที่ตามเข้ามาตืดๆ สีหน้าตื่นเต้นดีใจไม่แพ้กัน เธอถาม
ออกไป ในใจนั้นลุ้นเต็มที “แล้วซ้องละ ติดมัย”

“พลาดได้ไงพี่ ผมก็ติตวิตวะเหมือนกัน ไม่เห็นต้องตื่นเต้นออก
นอกหน้าแบบไอ้ตั้ง มันนะชอบเว่อร์ พอเห็นประกาศในเว็บมันก็บึ้งมอไซค์
มาหาพี่ก่อนเลย”

เต็มใจเคยชินเสียแล้วกับการที่สองหนุ่มเพื่อนซี้ซึ่งอันที่จริงต่างวัยกัน
เล็กน้อยจะสนิทสนมกันขนาดนี้ ตั้งใจอายุน้อยกว่าซ้องหนึ่งปี แต่เพราะเขา
เรียนเก่ง ได้เลื่อนชั้นตอนอยู่ประถม จึงทำให้ได้เรียนชั้นเดียวกัน

“เร็วเข้า ไปบอกป้าคำกันเถอะ แต่เตือนก่อนนะ เบาๆ กันหน่อย

เด็กๆ นอนกลางวันกันอยู่” เธอชักชวน

อันที่จริงเต็มใจรู้ว่าไม่ต้องตื่น สองหนุ่มก็รู้อยู่แล้วว่าช่วงบ่าย
อย่างนี้ เด็กๆ ในบ้านปั่นน้ำใจจะนอนกลางวันกันเป็นส่วนใหญ่ โดยมีค้ำป็น
นั่งทำบัญชีหรือไม่กี่งานฝีมืออยู่ตรงโต๊ะระหว่างที่ดูแลเด็กไปด้วย

“นั่นเอง! เดียวผมไปลากบ่าคำออกมาเสกกันที่นี่ดีกว่า”

พูดจบตั้งใจก็ผละจากไป เต็มใจหันไปคุยกับหนุ่มน้อยที่ยืนยิ้มอยู่

“เป็นข่าวดีที่สุดในรอบหลายปีของบ้านเราเลยนะห้อง ที่จริงสอบ
โควตาก็ดีอย่าง รู้ผลเร็วมาก ต้นมกราก็รู้แล้วว่าได้เรียน มช. หรือเปล่า
พีดีใจด้วยที่เราสองคนทำได้ทั้งคู่ เหลือเชื่อจริงๆ”

“ไอ้ที่เหลือเชื่อนั้นก็คงเป็นผมเนียแหละ โชคดีที่ไอ้ตั้งมันช่วยตัวให้
เห็นแบบนั้นมันเก่งมากนะพี ไม่งั้นมันไม่ได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่ง
ฟิสิกส์ที่กรุงเทพฯ หรือก”

“พีละงั้นนะ คนฮาๆ แบบตั้งเนียจะเรียนเก่ง บางทีก็ไม่อยาก
เชื่อ”

เต็มใจนึกภาพเด็กชายกะโปโลที่เติบโตมาด้วยกันจนตอนนี้เขา
กลายเป็นหนุ่ม ความสูงแซงเธอไปอย่างรวดเร็ว

“ผมว่ามันเป็นเด็กเรียนที่เกเรียนที่สุดแล้วละพี” เสียงหัวเราะของ
ทั้งคู่ยังไม่สิ้นสุดดี ร่างผอมบางของหญิงสูงวัยก็ถูกตั้งใจพามาตรง
ห้องรับแขกด้านหน้า สองหนุ่มประสานเสียงกันดังลั่น

“เราติดโควตาวีศวะทั้งคู่เลยป้า!”

“ฮา! จริงหรอเนีย เจ้าโหมนสองตัวกำลังจะข้ามหาลัย นี่ติดโควต
กันได้ไง เห็นใครๆ ว่ายากนี่นา”

“ไม่เกินฝีมือเราหรือป้า” สองยี่ดอกบอกอย่างภาคภูมิใจ ก่อนแจ้งข่าว
ที่ตึกว่านั่น “ที่สำคัญนะ ไอ้ตั้งสอบได้คะแนนสูงสุดด้วย”

คนเพิ่งถูกเปิดเผยข่าวดีดูไม่ตื่นเต้นเท่าที่ควร เข้ายกไหล่ ก่อนบอก
ด้วยน้ำเสียงกวนๆ ตามประสา

“ซึลๆ ครับ ผมแค่ทำเต็มความสามารถ”

เต็มใจรู้ว่าเด็กหนุ่มพูดเพื่อสร้างบรรยากาศเท่านั้น ลีๆ แล้วตั้งใจเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน โต้มาด้วยกันขนาดนี้เธอย่อมรู้จักเขาดี

“หมั่นไล่นักเขียว เอาละๆ ป้าดีใจด้วยนะ งานนี้ต้องฉลองแล้ว ใครอยากกินอะไรบอกมาเลย มือเย็นป้าจะทำเลี้ยง เต็มที่”

เป็นที่รู้กันว่าการเลี้ยงฉลองด้วยอาหารที่ทำเองถือว่าพิเศษสุดแล้ว สำหรับสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเล็กๆ แห่งนี้ การออกไปกินอาหารข้างนอกไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนต้องการ นอกจากสิ้นเปลืองแล้วยังไม่อร่อยเท่าฝีมือบ้านอีกด้วย

“ผมขอแกงฮังเลี่ยนพื้นไว้ก่อนเลย ป้าคำทำอร่อย”

ตั้งใจออกแล้วตรงเข้าไปกอดเธออย่างประจบ ใครๆ ก็รู้ว่าหนุ่มน้อยคนนี้คำปันรักเหมือนลูกแก้ว เพราะเลี้ยงมาตั้งแต่เกิด เขาถูกพ่อแม่นำมาวางทิ้งไว้ตรงหน้าประตูบ้านปันน้ำใจ...ไม่ต่างจากเต็มใจ ส่วนห้องนั้นเข้ามาทีหลัง เขาถูกญาติๆ ซึ่งไม่มีปัญญาเลี้ยงเมื่อพ่อแม่ของเขาตายไปนำมาฝากไว้ที่นี่

“แล้วห้องอยากกินอะไร คนสอบติดต้องได้เลือกเต็มที” คำปันถามรอยยิ้มภาคภูมิใจระบายหัวไอบหน้า

“ผมอยากกินแอ็บอ่องอ^๑ ครับ ทำยากไปรีเปล่าป้า”

“ยากแค่ไหนป้าก็จะทำให้กิน โอกาสพิเศษขนาดนี้ป้าทุ่มทุน น่าดีใจนะ เด็กกำพร้าจากบ้านเรากำลังจะเรียนปริญญาตรีอีกสองคน หลังจากเต็มจบพยาบาลมา ป้าภูมิใจมาก”

ปลายเสียงสั้นเล็กน้อยทำให้เต็มใจและห้องเข้าไปกอดแขนป้าไว้คนละข้าง ในขณะที่ตั้งใจโอบเอาไว้ให้แน่นขึ้นอีกนิดพร้อมเอ่ย

“พวกเรารักป้านะ และจะไม่ทำให้ป้าผิดหวังเป็นอันขาด เดี่ยวพอมผม

^๑ แอ็บอ่องอ คืออาหารพื้นบ้านของชาวเหนือ ทำจากสมอ (คำเมืองเรียก อ่องอ) ของหมู นำมาเคล้าเครื่องปรุงแล้วห่อใบตอง นำไปปิ้งให้สุก มีรสชาติอร่อยและมีกลิ่นเครื่องเทศเฉพาะตัว

กับห้องเรียนจบ เราจะส่งเงินให้ป่าใช้ เผลอๆ อาจมีบางส่วนเอาไปช่วยเลี้ยงเด็กๆ ได้อีก”

“ยังไม่ต้องคิดไกลขนาดนั้นหรอกเจ้าตั้ง พยายามหาทุนเรียนกันให้จบป่าก็พอใจแล้ว เราสามคนนะเก่งกันเอง ตั้งใจเรียน ตอนมัธยมก็ได้ทุนกันมาตลอด ผลักดันตัวเองจนได้ ป่าไม่ได้มีส่วนด้วยหรอก”

นานๆ ที่จะพูดจริงจังในเรื่องนี้ เต็มใจซาบซึ้งจนบอกไม่ถูกเมื่อได้ยินเด็กหนุ่มตัวสูงบอกหญิงสูงวัย

“ตั้งรักป่านะ พี่เต็มกับน้องก็ด้วย ขอขอบคุณป่าที่เลี้ยงพวกเรามา เราเป็นสามผู้โชคดีที่ป่าไม่ส่งต่อไปที่บ้านอื่น ไม่ยอมให้ใครเอาไปอุปการะอีกต่างหาก เพราะพวกเราน่ารักใช้มียะป่าเลยเก็บไว้แล้วที่ดูว่าเป็นลูกซะเลย”

“ใครบอกแก ป่าว่าเป็นเพราะไม่มีใครเห็นความน่ารักของพวกแกเลยต่างหากละ ไม่มีใครเขาเอาสักคน เลยต้องสมหัวกันอยู่ที่นี่แหละ”

เสียงหัวเราะประสานกันดังลั่นห้องรับแขก หากใครคิดว่าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าต้องเต็มไปด้วยความรันทดหุดู่ ต้องเปลี่ยนความคิดทันทีถ้าได้มาที่บ้านปันน้ำใจ เพราะที่นี่เต็มไปด้วยความสุข ความมีชีวิตชีวาและสีสันเกินคาด...ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเป็นเพราะสองหนุ่มนี้ ตั้งใจขึ้นชื่อเรื่องจอมทะเล้น ซี้เล่น กวนๆ ส่วนน้องเครื่องขีรึมกว่าแต่ก็ปากจัดได้ใจ ไม่อยากเชื่อว่าสีสันของบ้านจะทำผลงานออกมาได้ดีขนาดนี้...

“พี่เต็ม พรงี้เข้าเวรเข้าเหรอ ผมไปส่งนะ”

เสียงทุ้มดังขึ้นมาจากด้านหลัง เต็มใจรีบพับจดหมายในมือแล้ววางลงบนโต๊ะม้าหิน

“ไซ้ เหวรเข้าเข้าแปดโมง พี่คงต้องออกแต่เช้าหน่อย ตั้งไปส่งก็ดีเหมือนกัน”

“มือเย็นตะก้อร้อยเนอะพี่ อิมแปล้กันทุกคน นี่ไอ้ห้องขอตัวไปนอนตีฟุงเล่นละ” คนพูดทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“ฝีมือป่าคำไม่ตกเลย ถ้าบอกว่าสมัยสาวๆ แกขายกับข้าวก็ยิ่งเชื่อว่าใครจะนึกว่าแกเคยเป็นครูสอนภาษาไทยมาก่อน”

เต็มใจชวนคุย ยังนึกไม่ออกเลยว่าถ้าตั้งใจกับห้องย้ายไปอยู่ที่หอพัก นักศึกษาในมหาวิทยาลัย บ้านปั้นน้ำใจจะเจียบเหงาขนาดไหน

“นั่นสิพี่ ป้าแกเสียสละเนอะ บ้านกับที่ดินกลางหุบเขาสวยๆ ของตระกูลแบบนี้ แกเอามาทำสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเฉยเลย แก่ใจบุญจริงๆ” ตั้งใจหันไปมองบ้านไม้สองชั้นทาสีเขียวเย็นตาซึ่งเขาอยู่มาตั้งแต่เกิด

“ถ้าไม่มีคนแบบป้า พวกเราคงไม่มีชีวิตมาได้ขนาดนี้หรอก” หญิงสาวสบตาชายหนุ่ม แต่เห็นแววตาเธอเขาก็โวยวาย

“อีกแล้วนะพี่ มาโหมดเคঁร้ออีกละ ไม่เอานะ คุยเรื่องสนุกๆ กันดีกว่า” ตั้งใจจะสายตาจากใบหน้าของเธอไปยังกระดาษแผ่นบางสีชมพูบนโต๊ะม้าหิน บอกต่อด้วยน้ำเสียงตื้นตัน รู้ทันจนน่าหมั่นไส้ “เนอะ! นั่นกระดาษอะไรวางแอบๆ ไว้บนโต๊ะนะ อย่าบอกนะว่าจดหมายรัก”

เต็มใจใจหายวาบ...จดหมายรัก? จะว่าไปแม้ไม่มีคำบอกรักอะไรมากมายในถ้อยความ แต่เธอก็ต้องยอมรับว่าเป็นจดหมายรัก ส่งมาจากชายนิรนามต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี ทุกเดือนเธอได้รับจดหมายจากเขาหนึ่งฉบับ ภาษาที่ใช้ตรงมปลุกปลอบให้กำลังใจได้อย่างดีเยี่ยม ถ้าบอกว่าจดหมายเหล่านั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเธอไปแล้วก็คงใช่

“จดหมายรักบ้างบออะไร ไม่ใช่สักหน่อย” หญิงสาวโวยวายกลบเกลื่อน

“ถ้าไม่ใช่ก็เอามาให้ผมอ่านหน่อยสิ” หนุ่มน้อยไม่พูดเปล่า เขาเอื้อมมือมาคว้ากระดาษบนโต๊ะ แต่เต็มใจไวกว่า เธอค้คว้ากลับมาได้ทัน

“โหย ดูดี หวงชะด้วย แล้วนั้นอะไร กระดาษสีชมพูอีกต่างหาก ยังมีอีกหเรอสมัยนี้ ที่ติดต่อกันทางจดหมายนะ ใช้อีเมลไม่ไวกว่าหเรอพี่”

“แต่จดหมายได้อารมณ์กว่า” เธอเถียงเต็มปากเต็มคำ เพราะรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

“เนาะ! ยอมรับแล้วสิว่าจดหมายรัก แต่ระวังนิดก็แล้วกัน ผู้ชายแมนๆ ที่ไหนจะใช้กระดาษสีชมพูอ่อน ระวังโดนแก๊งลอกกะพี ขอผมดูหน่อยสิ ไครมาจับพี่สาวผมต้องผ่านด่านผมไปก่อน”

“เอ๊ะ! ไม่ได้นะตั้ง เรานี้ ไม่มีมารยาทเลย เดี่ยวตีตาย” เธอถลึงตาใส่ อีกฝ่ายกลับหัวเราะลั่น

“ดูอีกแล้ว ผมไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ ผมโตแล้ว”

“ซิ! โตยังงี้ก็ยังเด็กกว่าพี่ห้าปีเท่าเดิม พี่ไปนอนดีกว่า เดี่ยวพรุ่งนี้ ต้องตื่นเช้า”

หญิงสาวตัดบทก่อนผละจากมา เรื่องจดหมายปริศนาที่อันที่จริงเธอ ไม่อยากให้ใครรู้เลย เกรงจะโดนล้อว่าเป็นคนแพ้อันไร้สาระ แต่ใครจะ เข้าใจว่าชีวิตเด็กกำพร้าที่ถูกทอดทิ้งนั้นอ้างว้างเดียวดายขนาดไหน การมี จดหมายลึกลับส่งมาให้กำลังใจโดยไม่ต้องได้เจอหน้ากันจึงเป็นเรื่องพิเศษ สุดที่เกิดขึ้น และเธอก็พอใจให้เป็นเช่นนี้

เต็มใจไม่เคยรู้ชื่อที่อยู่ผู้ส่ง รู้เพียงว่าตราไปรษณีย์ที่มีมลงบนซองนั้น บอกว่าส่งจากตัวเมืองเชียงใหม่เท่านั้น แม้จะเคยอยากรู้ว่าใครเป็นคนส่ง แต่เมื่อลองพยายามสืบแล้วไม่สำเร็จเธอก็ปล่อยเลยตามเลย ได้แต่รอคอย จดหมายที่ใช้วิธีการพิมพ์จากเขาทุกเดือน บางครั้งยังนึกอยากให้เขาเขียน ด้วยลายมือ เพื่อจะพอเอาได้ว่าเขาคือใคร

แต่ปริศนาบางเรื่อง ถ้าคงไว้แล้วทำให้ความอบอุ่นในหัวใจไม่คลาย ลงก็ดีเหมือนกัน เธอจึงปล่อยให้เขาอยู่ในจินตนาการ แอบผูกพันกับเขาโดย ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเรื่อยมา

อากาศหนาวเย็นในยามเช้าดูจะไม่เหมาะกับการซอันท้ายมอเตอร์-ไซค์ไปไหนๆ แต่เต็มใจกลับชอบความรู้สึกนี้ อบอุ่นจากแผ่นหลังของคนที่บ ำแม่มาบางๆ เคยคิดเล่นๆ ว่าถ้าเขาเป็นหนุ่มรู้ใจ เธอคงกอดเอวเขาแน่นๆ ซุกซบไปหน้าลงบนหลังกว้างนั้น...แต่นี้เป็นแผ่นหลังของน้องชายที่โตมา

ด้วยกัน แม้จะกว้างขึ้นจนน่าประหลาดใจในระยะหลัง แต่ยังไม่ก็ยังเป็นของ
เจ้าตั้งจอมชนคนเดิม

“ดอกนางพญาเสือโคร่งเริ่มบานแล้วนะพี่ ปีนี้ไปเที่ยวชุนวางกัน
อีกมัย” คนถามหันมาสบตาเวทหนึ่ง มือยังจับแฮนด์มอเตอร์ไซด์แน่น

“ไม่เบื่อรีงยะ ไปมาสองปีติดกัน ถ้าปีนี้เป็นอีกก็ปีที่สามแล้วนะ”

“ไม่เบื่อเลยครับพี่ ผมชอบที่นั่นมาก ยิ่งเห็นพี่ไปที่ไรก็มีความสุข ยิ้ม
ได้ทุกครั้งก็ยิ่งอยากพาไป ผมชอบรอยยิ้มของพี่”

“กินยาผิดรีเบลาฯ ทำไมวันนี้พูดจริงจังแปลกๆ” เธอท้วง

“พี่จะให้ผมตกลงตลอดได้ไง ผมพูดเป็นงานเป็นการก็ได้นะ” ยังคงมี
เสียงหัวเราะปิดท้ายเช่นเคย ตามประสาคนอารมณ์ดี

ถ้าจะมีบางสิ่งที่ดึงดูดให้เต็มใจอยากกลับไปชุนวางบ่อยๆ ก็น่าจะเป็น
เพราะเกิลีบดอกนางพญาเสือโคร่งที่ถูกหับจนแห้งซึ่งใส่มาบกับซอง
จดหมายทุกซองนั่นแหละ เธออยากรู้ว่าคนส่งต้องการสื่อความหมายอะไร
หรือเปล่า...หรือว่า

“เจ้าตั้ง! นี่เธอเป็นคนส่งจดหมายให้พี่ทุกเดือนใช่มัย”

“เฮ้ย! จดหมายอะไรพี่ อย่าบอกนะว่าจดหมายรักสีชมพูของพี่นะ
ผมคงไม่กล้าทำอะไรบ้าง แบบนั้นหรอก ถ้าจะติดต่อพี่ คุยโดยตรงหรือ
อีเมลไปคุยไม่สะดวกกว่าเหรอ จดหมายนะ มันเซ็กซี่มากนะ พี่คิดว่าเหมาะ
กับคนรุ่นใหม่มอย่างผมเหรอ”

“นั่นสิ ก็ติดอยู่ทำไมไม่มาใช้” เธอรำพึงเบาๆ

“บอกให้ลองเอามาให้ผมอ่านก็ไม่เชื่อ ผมจะได้ช่วยสืบว่าจดหมาย
ใครกันแน่”

“ไม่ต้องมายุ่งเลย”

เต็มใจบอกปิด นี่ก็โล่งใจที่มอเตอร์ไซด์แล่นมาถึงหน้าแฟลตพยาบาล
พอดี หญิงสาวรีบลงจากรถ โบกมือลา

“ส่งแค่นี้พอ ขอบใจนะตั้ง”

“เรื่องไปพูดอกนางพญาเสือโคร่งบานว่าไงพี่ มันไม่ได้บานให้ชมอยู่นานนะ ช่วงนี้กำลังสวย เพื่อนผมไปพิสูจน์มาแล้ว”

คนคร่อมมอเตอร์ไซค์ก็อยู่ยงชวนคุยไม่หยุด ชวนให้นึกถึงตอนที่เต็มใจไปส่งเขาที่โรงเรียนอนุบาลทุกเช้า เด็กชายตั้งใจจะอแง ทำเป็นคุยโน้นคุยนี้ถ่วงเวลาไม่ให้เธอรีบกลับ

“สงสัยจะไปไม่ได้ งานพี่ยุ่งมาก ปลีกตัวแทบไม่ได้ งานพยาบาลมันมีการเข้าเวร พี่ไม่อยากวิ่งแลกวเรให้ยุ่งยาก เกรงใจคนอื่นนะ”

“งั้นก็ตามใจรักพี่ แต่เห็นเขาว่าปีนี้ดอกตก งามจริงๆ นะ” เขายังคงพยายามโน้มน้าว

“รอปีต่อไปละกัน” เธอบอกปัดทิ้งที่ใจอยากไปมาก แต่ปีนี้เป็นปีแรกที่เธอเริ่มทำงาน ไม่อยากลาหรือแลกวเรให้ยุ่งวาย

“ผมไปละ”

ตั้งใจตัดบทพร้อมส่งยิ้มกว้างมาให้ แวดตาคมแฝงแววประหลาดซึ่งเต็มใจไม่อยากคิด พยายามทำเป็นไม่สนใจ ตั้งแต่เขาเข้าวัยรุ่น สายตาบางแวบที่หนุ่มน้อยมองมาเห็นปนความรู้สึบบางอย่างที่หญิงสาวต้องบอกตัวเองเสมอว่า...คิดไปเอง

“ไอ้ตั้ง แกชอบพี่เต็ม ชำรูนะ”

“เฮ้ย! พูดอะไรบ้าๆ ชำไม่มีวันคิดแบบนั้นหรอก พี่เต็มเป็นพี่สาวพวกเรานะโว้ย” คนโดนกล่าวหาโวยวายลั่นห้องนอนที่ทั้งคู่พักด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก

“แล้วไงล่ะ พี่สาวแค่ห้าปี แถมพี่เต็มหน้าเด็กยังกับอะไร ใครๆ ก็รู้สวยหวานน่ารักขนาดนั้น อีก็ปีถึงจะแก่ เผลอๆ พวกเราจะแก่แซงแกไปก่อน ถ้ารักจริงก็ต้องลองนะ”

ฮ่องตบเบาเขาเบาๆ แวดตาจริงใจที่เพื่อนส่งมาทำให้ตั้งใจอดซำบซึ่งไม่ได้ จะว่าไปฮ่องเป็นเพื่อนที่รู้ใจเขาที่สุด การเติบโตมาด้วยกันในสถาน

เลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้สร้างสายใยผูกพันแน่นเหนียวจนเขารู้สึกได้

“ไม่หอรอกฮ่อง ข้าไม่กล้าคิดหอรอกวะ”

ตั้งใจยังคงทำเสียงแข็ง เขาไม่มีวันเปิดเผยความในใจออกมาง่ายๆ... ความรัก บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ ไม่ว่าจะกับเจ้าตัวหรือกับผู้คนรอบข้าง แค่ว่าเขาพูดที่เล่นที่จริงหยอกเย้าเต็มใจไปเรื่อยนี้ก็มากเกินควรแล้ว

“อย่าบอกนะว่าเป็นเพราะไอ้จดหมายประหลาดที่ส่งมาหาพี่เต็ม ทุกเดือนนั้น กลัวจะไระกับผู้ชายที่ไม่มีตัวตน เราหนีลืของจริง ถ้ารักแล้วไม่ลองสานต่อ จะรู้ได้ไงว่าสำเร็จมัย”

นานที่ปิ่นที่สองหนุ่มจะนั่งคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวแบบนี้ คาดว่าฮ่องเองก็คงคิดอยู่นานกว่าจะเอ่ยปากออกมาได้

“ไม่เด็ดขาด พี่เต็มเป็นพี่สาวข้า พี่สาวแก เราโตมาด้วยกัน” คนพูดยืนยันเพื่อเตือนตัวเองไปด้วย

“ตามใจนะ ที่เรื่องอื่นละเก่งนัก ที่เรื่องนี้ทำป้อด แล้วเอาไป วันเกิด แกกับพี่เต็มปิ่น กะทำเซอร์ไพรส์อะไรหน่อยมัย ไหนๆ ก็เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอีกชั้น จะเข้ามาหาลัยแล้ว” หนุ่มผิวเข้มหน้าคมเล็กเข้าซึ่พร้อมเปิดประเด็นใหม่ขึ้นมา

“คงไม่ดีกว่า ตอนแรกกะว่าจะชวนไปชุนวางดูดอกไม้บานด้วยกัน แต่พี่เขาปฏิเสธมาแล้ว” นำเสียงเศร้าจนได้ แม่พยายามฝืนเพียงใดก็ตาม

“งั้นก็จัดงานกันที่บ้านเนียแหละ ขอป่าคำ อ่างไปว่าปิ่นพิเศษสุดฉลองที่พวกเราติดโควตาพร้อมวันเกิดของแกกับพี่เต็มไป ตอนพี่เต็มเรียนจบ เราไม่ได้จัดงานฉลองเลยนะ เด็กๆ ต้องดีใจ ตื่นเต้นกันแน่ๆ”

“นั่นสิ น่าสน ก็ไม่ต้องจัดอะไรมากมาย แค่ให้เด็กๆ ได้สนุกกันบ้างก็พอ มีลูกโป่งสีสวยๆ มายืนพื้นไว้ก่อน เดี่ยวข้าไปขอป่าคำเอง รับรองป่าอนุญาต” ตั้งใจบอกอย่างมั่นใจ

“แหงสิวะ ไอ้ลูกรักของป่าคำ คิดแล้วน่าอิจฉาวะ” หน้าตาคนพูดไม่แสดงอาการอย่างที่บอกสักนิด

“อีกจะทำเตี้ยอะไรวะ ที่ข้าได้รับความรักก็เพราะข้าถูกทิ้งไว้หน้าประตู
แถมพ่อแม่ไม่เคยมาหา... แกกับพี่เต็มซะอีกหลังๆ ยังมีญาติมาแสดงตัวบ้าง
ถึงจะไม่รับกลับไปเลี้ยงก็เถอะ”

“อืม... งั้นแกรีบไปขอป่าเหอะ” ฮ้องตัดบท

ทั้งสองพยายามไม่พูดถึงเรื่องหตุหู่... ไม่ว่าชีวิตจริงจะน่าเศร้าเพียงใด
ก็พยายามทำให้บรรยากาศของบ้านดูดีไว้ก่อน... บ้านปันน้ำใจแห่งนี้จึง
ไม่เหมือนสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งใดในโลก... ที่นี้เต็มไปด้วยความรัก
เสียงหัวเราะและความอบอุ่นยิ่งกว่าบ้านบางหลังด้วยซ้ำ

๒

เมื่อหันไปมองนาฬิกาบนผนังห้อง เต็มใจก็ต้องเร่งมือ ผมยาวถูกรวบเก็บไว้ในหมวกอย่างเรียบร้อย ก็ลงสำรวจชุดพยาบาลสีขาวสะอาดอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเรียบร้อยดีจึงเตรียมจะออกจากห้อง หันไปมองรูมเมตยังนอนอุตุอยู่ เนื่องจากเมื่อคืนยุดีอยู่เวรจนถึงเที่ยงคืน กว่าจะได้นอนไม่ต่ำกว่าตีหนึ่ง หญิงสาวจึงไม่ยากรบกวนเพื่อน ประตูห้องจึงถูกปิดลงอย่างเบามือ

ลงบันไดแล้วเต็มใจก็ก้มหน้าก้มตาเดินออกจากแฟลตด้วยความเร่งรีบ ไม่อยากเข้านสาย ปกติเธอจะไปถึงก่อนสักครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างน้อย เพื่อเตรียมเครื่องมือต่างๆ แต่นี่มันเจ็ดโมงสี่สิบเข้าไปแล้ว

ระยะทางจากแฟลตพยาบาลมาถึงตัวตึกรับผู้ป่วยส่วนหน้าดูจะไกลมากในวันนั้น หญิงสาวแทบวิ่งเมื่อนึกถึงเสียงเข็มของประภา หัวหน้าพยาบาลแผนกอายุรกรรมที่กำลังขับไ้วเมื่อวาน

‘อย่าลืมนะ พรุ้งนี่เข้าคุณหมอชาจะมาทำงานเป็นวันแรก พี่ต้องแนะนำให้พยาบาลทุกคนได้รู้จักอย่างเป็นทางการ พี่เองก็ยังไม่รู้ว่าแกะจะ

เขี่ยขนาดไหน ประวัติคร่าวๆ จบอายุรกรรมและทำงานในโรงพยาบาลศูนย์
ขอนแก่นมาพักหนึ่ง แล้วก็ย้ายมาที่นี่ อายุน่าจะสักสามสิบสอง'

'ยังหนุ่มอยู่เลย ทำไมย้ายมาอยู่โรงพยาบาลชุมชนแบบนี้ อยู่
โรง' บาลศูนย์ก็กว้างกว่าตั้งเยอะ'

ยุคดีซึ่งเป็นพยาบาลใหม่เอ๋ยแทรก คงลืมนึกไปว่าตัวเองก็เพิ่งย้าย
จากโรงพยาบาลเอกชนสุดหรูมาทำงานที่นี้เหมือนกัน ทุกคนต่างก็มีเหตุผล
ของตัวเอง เต็มใจเชื่อเช่นนั้น

'อย่าลืมนะยะ ว่าโรงพยาบาลเราขยายใหญ่ขึ้นทุกที ตอนนี่ก็มีร้อย
ยี่สิบเตียงเข้าไปแล้ว ต้องภูมิใจนะ เราเป็นโรงพยาบาลชุมชนขนาดใหญ่
งบก็เยอะ แพทย์จะเยอะขึ้นเรื่อยๆ' ประภาประกาศอย่างภาคภูมิใจ เรื่องรัก
องค์กรไม่มีใครเกินพยาบาลสาวใหญ่คนนี้

'อ้อ ค่ะ' สาวหน้าหมวยร่างท้วมรับคำเบาๆ เป็นที่รู้กันว่าไม่ควรต่อ
ปากต่อคำกับพยาบาลสาวโสดอาวุโสซึ่งเวลาดูก็ดูใจหาย เต็มใจซึ่งมาทำงาน
ที่นี้ได้เกือบปีรู้หมดแล้วถึงวิธีทำตัวให้ไม่ขวางหูขวางตาหัวหน้า เธอจึงเลือก
ที่จะรับคำสั่งอย่างเดียวมากกว่า

การประชุมอย่างไม่เป็นทางการของเหล่าพยาบาลในแผนกเมือวาน
ทำให้เต็มใจออกจะตื่นเต้นอยู่ไม่น้อยกับการต้อนรับคุณหมอหนุ่มในชั้นนี้...
และเธอกำลังจะไปสาย!

เกือบจะถึงแผนกอายุรกรรมอยู่แล้ว พยาบาลสาวเร่งฝีเท้าเต็มที่จน
ผ่านมาตรงมุมตึก เลี้ยวขวาก็ไม่ก็ก้าวก็จะถึงจุดหมาย แต่ร่างบอบบางกลับ
ชนเข้ากับอะไรบางอย่างเต็มแรง เป็นเพราะจำได้ว่าไม่มีตู้ทำน้ำเย็นตรงมุมนี้
เธอจึงเดินเลี้ยวเข้ามาโดยไม่ได้ระวัง

หญิงสาวเซกตา แสบเรียกได้ว่า 'กระเด็น' ถอยหลังจนเกือบล้มไม่
เป็นท่า ดีที่มีมือแข็งแกร่งรั้งตัวเธอไว้ แล้วหลุดไปด้านหลัง ร่างบอบบางปะทะ
กับ 'บางอย่าง' อีกครั้ง แต่คราวนี้ด้วยความนุ่มนวล หญิงสาวหลับตาปี มุก
เดินชนกันตรงมุมตึกนี้มันสุดแสนเซย ที่สำคัญ คนที่เธอชนเต็มแรงต้อง

ไม่ใช่ชายหนุ่มหล่อแน่ ไม่เป็นเวอร์แปลที่เข็นคนไข้มาก็บุญแค่นั้นแล้ว

“ขอโทษค่ะ”

คำนี้หลุดปากออกไปทันที เพราะรู้ว่าตนผิดเต็มประตูก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองคู่กรณี

“ไม่เป็นไรครับ”

เสียงทุ้มเรียบๆ นั้นคงไม่ทำให้หัวใจเธอสั่นได้ขนาดนี้ หากคนพูดจะหล่อหน่อยกว่านี้สักหน่อย หน้าสีหน้าขวานแบบนี้หญิงสาวยังอดนึกแบบติดตลกไม่ได้...เออละ! อย่างน้อยในช่วงชีวิตหนึ่งของวัยสาวเธอก็เคยเดินชนกับหนุ่มหล่อมาแล้วละหน้า มันไม่ได้มีแค่นั้นนี่ยายเสียหน่อย

สติกลับมาทันทีเมื่อได้ยินฝ่ายตรงข้ามพูดตอบกลับมาเบาๆ

“ผมก็ต้องขอโทษคุณด้วย รีบไปหน่อย ไม่ทราบแผนกอายุรกรรมไปทางไหนครับ”

แผนกอายุรกรรม! อย่างบอกนะว่า...

“เลี้ยวขวาแล้วตรงไปอีกนิดก็ถึงแล้วค่ะ” ขณะบอก เต็มใจก็อ่านตัวหนังสือสีเขียวที่ปักบนอกขาวของเสื้อกาวน์เขาไปด้วย

นพ. ธชา จิรากรกุล!

หญิงสาวรีบก้มหน้าหลบสายตา...เจริญละฉัน! วังชนคุณหมอคคนใหม่ ตั้งแต่วันแรกที่เขามาทำงาน ถ้าเขาดูเหมือนหมอคคนอื่น วันนี้เธออาจโดนเทศนาเรื่องมารยาทและการทำงานตรงต่อเวลา รู้ๆ อยู่ว่าเป็นพยาบาลอย่างไรก็ควรถึงที่ทำงานก่อนหมอ

หญิงสาวกำลังจะหลบฉากไป แต่แล้วเสียงทุ้มก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“เอ๊ะ คุณ!”

สีหน้าแววตาฉงนสนเท่ห์ของธชา ทำให้เธอต้องเพ่งพินิจเขาอีกรอบ แล้วทั้งคู่ก็เอ่ยออกมาพร้อมกัน

“คุณนั่นเอง!”

แต่ไม่มีเวลาแล้วละ เต็มใจรีบตัดบท

“ฉันต้องรีบไปทำงาน ด่วนที่สุด แล้วเราค่อยคุยกันวันหลังนะคะ”

พยาบาลสาวผละจากมา ภาพความหลังที่ขุนนางวิ่งเข้าส่มองเป็นฉากๆ...นี่เขาจริงๆ ด้วย! ส่มควรแล้วหรือที่มาเจอกันอีกทีนี้...ไม่ส่มควรนะ

เป็นเพราะธชานันท์แหละที่ทำให้การแนะนำตัวของเต็มใจวันนี้ ดูตะกุกตะกักไม่เป็นมืออาชีพเอาเสียเลย กว่าจะเสร็จสิ้นการต้อนรับคุณหมอคคนใหม่อย่างเป็นทางการก็กินเวลาไปไม่น้อย ทุกคนต้องเริ่มงานทันที ไม่มีเวลาจะพูดคุย คนไข้ก็หลังไหลเข้ามาราวกับจะประลองกำลังนายแพทย์หนุ่มหล่อที่เพิ่งเข้ามาทำงานวันแรก

เต็มใจทำหน้าที่ของเธอได้อย่างคล่องแคล่ว แม้จะกดดันนิดๆ ที่บังอาจวิ่งชนชายที่เคยเป็นคู่กรณีกันมาก่อน แต่เธอก็ทำงานที่นี้มานานกว่าควบคุมทุกอย่างได้ดี ให้เขาเข้าใจไปก่อนว่างานยุ่งยังไม่พร้อมคุย แต่เมื่อใกล้บ่ายโมง ร่างสูงของธชาก็มาปรากฏตรงหน้า ราวกับบังคับอยู่กลางๆ ว่าคราวนี้หนีอย่างไรก็ไม่พ้น

“ฉัน...เอ้อ...เต็มรู้ว่าตัดหน้คุณหมอมอยู่”

ในที่สุดเธอก็เลือกสรรพนามแทนตัวเองได้สำเร็จ หลังจากคิดมาตลอดช่วงเช้า เธอจะ...อย่างไรเสียเธอก็เป็นผู้ย่อย อายุเขาก็แก่กว่าเธอเป็นสิบปีถ้าเป็นอย่างที่ประกาศอก ว่าแต่สิบปีเชียวนะหรือ! นี่เธอหน้าแก่หรือเขาหน้าอ่อนกันแน่ คนอายุสามสิบสองที่มีอาชีพเป็นหมอ ทำไมยังดูมีชีวิตชีวาได้ขนาดนี้ละ

“เราไปกินข้าวด้วยกันสักมื้อนะ จะได้ถือโอกาสให้คุณช่วยแนะนำร้านอร่อยๆ ด้วย”

ถ้าเป็นหนุ่มอื่นมาชวนกินข้าว รับรองว่าเต็มใจปฏิเสธเสียตั้งแต่เขาอ้าปาก เธอไม่ค่อยชอบสูงส่งกับผู้ชาย ไม่เคยมันใจในเรื่องความรักและความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ แต่นี้เป็นเขา...คนที่เธอควรใช้หนี้ให้จบๆ ไป บางทีการเลี้ยงข้าวเขาสักมื้อน่าจะตอบแทนได้หมดภายในวันแรกที่เจอ

ดีออก ได้ปลดหนี้เร็วกว่าที่คิด...ผ่านไปแค่แปดปีเอง ไม่สายที่จะตอบแทนบุญคุณหรือกาน้ำ

“ก็ได้ค่ะ คุณหมอยากทานอาหารประเภทไหนคะ เติ้มจะได้เลือกถูก”

ท่าเหมือนมีร้านให้เลือกเยอะ ทั้งที่จริงๆ แล้ว อำเภอนี้มีร้านดังนับร้านได้ แกรมส่วนใหญ่เป็นอาหารพื้นเมืองซึ่งไม่รู้ว่าจะกินได้หรือเปล่า

“ผมชอบกินข้าวซอย มีเจ้าอร่อยที่จะแนะนำมั้ยครับ”

เขาปิดท้ายด้วยรอยยิ้ม ไม่รู้จะยิ้มอะไรนักหนา คงไม่รู้ตัวเลยสิว่าเป็นเพราะรอยยิ้มกว้างจริงใจนี้แหละ ที่ทำให้เธอจำเขาได้...ผ่านมาเกือบแปดปีแล้วก็ไม่ลืม เหลือเชื่อจริงๆ

“ถ้าข้าวซอยละก็ ไม่ยากเลยค่ะ มีเจ้าที่อร่อยที่สุดในอำเภอ อยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลเท่าไร แต่ก็ควรนั่งรถไปค่ะ เดินไปไม่ไหวแน่”

ไม่ยากบอกเลยว่าถ้าเป็นคนอื่นชวนกินข้าวซอยมื้อกลางวัน เติ้มใจไม่มีวันยอมเด็ดขาด เขาคงไม่รู้อีกแหละ ว่าชุดพยาบาลสีขาวของเธอ ไม่ถูกกันอย่างยิ่งกับข้าวซอยน้ำสีเหลืองข้นๆ เคยมาแล้ว สมัยที่ประสบการณ์ยังน้อย ต่อให้กินสำรวมขนาดไหน เส้นข้าวซอยก็ยังอุตุส่ำที่ตัวคั้นน้ำแกงมาใส่เสื้อผ้านั่นได้ แล้วชักออกยากเป็นที่สุดเสียด้วย

แต่นาทีนี้เธอปฏิเสธไม่ลงในเมื่อออกไปแล้วทำให้เขาเป็นคนเลือก จึงจำต้องเดินนำรถซาออกไปนอกแผนก มีสายตานับสิบคู่มองมา เติ้มใจพยายามไม่หันกลับไปสบตาทั้งพยาบาลและผู้ช่วยฯ ที่ส่งสายตาเป็นเครื่องหมายคำถาม...อ่านได้ความว่า...ยายเติ้มมีสิทธิพิเศษอะไร ถึงได้ไปกินข้าวกับคุณหมอธชา

“รถผมจอดอยู่ด้านหน้า ตามผมมาสิ”

ใครไม่เป็นพยาบาลไม่มีทางรู้ คำพูดของหมอ ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ เรื่องส่วนตัวหรือเรื่องงาน ลองว่าออกจากปากมาแล้ว พยาบาลเป็นต้องเผลอทำตามไปทุกเรื่องเพราะความเคยชิน ดังนั้นเติ้มใจจึงเดินตาม

ร่างสูงใหญ่ไปด้อยๆ จนถึงรถเก๋งคันเล็กป้ายแดงซึ่งเธอเองเคยใฝ่ฝันอยากได้ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีวันเป็นจริง รถขนาดกะทัดรัดน่ารัก แต่มั่นใจว่าราคาคงไม่น่ารักด้วยหรอก

จนเข้ามาหนึ่งนรตเธอก็ยังตกตะลึงกับกลิ่นรถใหม่ที่อบอวล ไหนจะอุปกรณ์ตกแต่งภายในที่ดูล้ำสมัย...อาจจะดูไม่ค่อยสมวัยคนอายุสามสิบสองอย่างเช้านัก

“รถคันนี้คงไม่ค่อยเหมาะกับผมละสิ คุณทำหน้าที่เข้า”

ตายละ! เพิ่งรู้ว่าเธอแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้าชัดขนาดนั้น

“เอ้อ...เปล่านะคะ คันนี้ก็เหมาะกับคุณพอดีค่ะ สีขาวด้วย เห็นพวกหมอล้อชอบใช้รถสีขาว” เธออ้างไปส่งๆ

“ผมชอบตรงที่ประหยัดน้ำมัน เพราะคิดว่าอยู่อำเภอเล็กอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องมีรถสมรรถนะสูงอะไรมากมาย เอาไว้ขับไปไหนมาไหนใกล้ๆ”

เขาคงไม่ได้กำลังอวดว่าพอไปไหนไกลๆ มีอีกคันหรือหนะ จากน้ำเสียงที่เล่าไม่ได้ดูโอ้อวดแต่อย่างใด เต็มใจนั่งเฝ้ารถตลอดทาง เธอไม่ได้คุยอย่างอื่นนอกจากบอกทางไปร้านข้าวซอยอยู่เบียดซึ่งห่างจากโรงพยาบาลประมาณสามกิโลเมตรได้...แต่ทำไมรู้สึกนานเหมือนสิบกิโลเมตรก็ไม่ปาน

“ร้านนี้แหละค่ะคุณหมอ วันนี้เต็มขอเลี้ยงนะคะ เพื่อตอบแทนคุณหมอคอรานัน”

รถจอดข้างร้านแล้ว แต่คนขับไม่มีทีท่าจะลงจากรถ เขาเอ่ยตอบด้วยสีหน้าเบื่อนยิ้ม

“นี่คุณยังตั้งมั่นกับการตอบแทนบุญคุณที่ล้นจากไว้ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นอีกหรือเนี่ย ลืมมันไปเถอะครับ ที่ผมชวนคุณมากินข้าวด้วยกันก็เพราะไม่รู้จะชวนใคร ผมไม่รู้จักใครที่นี้เลยสักคน นอกจากคุณที่เคยเจอกันครั้งหนึ่ง”

คำว่า ‘ชวนคุณเพราะไม่รู้จะชวนใคร’ ทำเอาคนฟังจุกขึ้นมานิดๆ แน่ละสิ เขาคงไม่ได้ถูกตาต้องใจเธอตั้งแต่ทำงานด้วยกันวันแรกจนเริ่มความสัมพันธ์ในทันทีหรอก

“ที่ฉัน เอ่อ...เต็มมากินข้าวด้วยก็เพราะมีความจำเป็นเหมือนกัน
ไม่อยากจะติดหนี้บุญคุณใครนาน”

จำได้ดี...ตอนอายุสิบสี่ เธอกับเพื่อนกลุ่มใหญ่พากันไปเที่ยวชมดอก
นางพญาเสือโคร่งบนดอยที่ขุนวาง เดินชมจนหน้าใจแล้วเธอก็ขอแยกตัว
ออกมาหาโกโก้ร้อนดื่มแก้หนาว ส่วนเพื่อนๆ พากันไปชมแปลงต้นพืช
กันต่อ เต็มใจตั้งใจไว้แล้วว่าอยากลองนั่งดื่มโกโก้ร้อนๆ ในร้านน่ารัก
ท่ามกลางบรรยากาศสบาย มองออกไปเห็นต้นซากุระเมืองไทยออกดอก
สีชมพูบานสะพรั่งอยู่ไกลๆ

พอมาถึงร้านก็อึ้งย้ม เมื่อเห็นว่าคิวไม่ยาวอย่างที่คิด เธอปรัดเข้าไป
ต่อแถว ครู่เดียวก็ได้ถ้วยโกโก้ร้อนมาอยู่ในมือ แต่แล้วเต็มใจก็ต้องหน้าซีด
หลังจากความหาคะเป่าสแตงค์ในกระเป๋าผ้าคู่ใจหักใหญ่แต่ไม่พบ เธอ
อีกอึ้งย้มครู่หนึ่ง จนได้ยินเสียงทุ้มเอ่ยออกมา

‘เต๋ยผมจ่ายให้ก่อนแล้วกัน คนเริ่มต่อคิวกันเยอะแล้ว จะได้ไม่เสีย
เวลาคนอื่น’

เต็มใจจำต้องยอมเมื่อเห็นนักท่องเที่ยวเดินเข้ามาเรื่อยๆ นึก
จุนิตๆ กับคำพูดที่ว่า ‘จะได้ไม่เสียเวลาคนอื่น’ แต่เมื่อเห็นสีหน้าคนพูด
ไม่ได้มีแวต่าหนี ตรงข้ามชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดขาวสวมทับด้วยแจ็กเกต
สีเทากับกางเกงยีนเก่าๆ คนนั้นกลับส่งยิ้มกว้างหน้าตาใจดีเป็นที่สุด เธอจึง
รีบยกมือไหว้ขอบคุณเขา ยืนรออีกพักหนึ่งจนเขาได้กาแฟร้อนหอมฉุยมา
แล้วเธอก็บอกรอกไปเบาๆ ยังอายุไม่หายกับประสบการณ์หน้าแตกเมื่อครู่

‘พี่รอหนูตรงนี้แป๊บหนึ่งนะคะ หนูจะกลับไปยืมเงินเพื่อนมาคืนพี่ สงสัย
กระเป๋าตังค์หนูจะตกหายนะค่ะ’

‘ไม่ต้องลำบากขนาดนั้นก็ได้ ผมยินดีมอบโกโก้ถ้วยนี้ให้คุณเลย’

‘ไม่ได้ค่ะ หนูไม่อยากจะติดหนี้บุญคุณใคร’ เธอยืนกราน

‘งั้นเอาเป็นว่า ถ้าเรามีโอกาสเจอกันอีก คุณค่อยเลี้ยงผมตอบแทน
ละกันนะ แล้วคุณชื่ออะไรละ เพื่อเจอกันอีกที ผมจะได้ทวงบุญ’ เสียงพูด

ที่เล่นที่จริงนั่นกลัวหัวเราะ ถึงเขาจะใช้สรรพนามเรียกเธอว่า ‘คุณ’ แต่เห็นๆ อยู่ว่าเขามองด้วยสายตาผู้ใหญ่มองเด็กกะโปโลซัดๆ

‘หนูชื่อเต็มใจ’ เธอเอ่ยออกไปอย่างซัดถ้อยซัดคำ เขาจะได้จำได้ และ ทวงบุญคุณถูกคน

‘เต็มใจ’ เขาทวนชื่อเธอ ดวงตาคมเบิกกว้างพร้อมเล็กริ้วน้อยๆ ไม่รู้ว่าสงสัยอะไร

‘หนูไปละ’

“คุณไม่อยากติดหนี้บุญคุณใครนาน แต่คุณหม่ออยู่นานมากแล้วนะ เต็มใจ เราลงไปกินข้าวซอยกันได้รึยัง”

เสียงทุ้มของธชาเรียกพยาบาลสาวกลับมาสู่ปัจจุบันอย่างรวดเร็ว รีบลงจากรถแทบไม่ทัน

“คนยังไม่เยอะมาก เต็มใจเต็มไปสั่งให้ก่อนนะคะ คุณหม่อเอา ข้าวซอยอะไรดี”

เธอก้าวฉับๆ นำไปยังร้านอู๋เบ็งซึ่งมองดูคล้ายบ้านเสียมมากกว่า ภายในตัวบ้านตั้งโต๊ะพับต่างๆ กระจายอยู่ทั่วและยังมีอีกบางส่วนตั้งอยู่ใต้ร่มไม้ด้านนอกตัวบ้าน

“ขอเป็นไก่ก็แล้วกัน ฉันผมไปจองที่นั่งก่อน”

เต็มใจผละจากร่างสูงไปยังหม้อข้าวซอยหน้าร้าน ยังนึกแปลกใจกับ ท่าทางสบายๆ เหมือนเคยชินกับการกินอาหารในร้านสุตเสนธรรมดาที่ค่อนข้าง ไปทางโทรรมนิดๆ อย่างนี้ ทั้งที่มองจากภาพลักษณ์ภายนอกของเขามัน คุณชายซัดๆ มาดนิ่งแฝงรอยยิ้มตลอดเวลาเหมือนไม่ค่อยเจอความทุกข์ ความเศร้า

สั่งข้าวซอยไก่สองชามแล้วเธอก็เดินกลับมายังโต๊ะพับเก่าๆ ที่อยู่ ด้านหลังร้านซึ่งคุณหม่อหนุ่มนั่งรออยู่

“สงสัยของเขาดีจริงๆ คนทยอยเข้ามาเรื่อยๆ เลย ขาดโต๊ะนี่นะ ขนาด บ่ายโมงกว่าแล้วยังคนเยอะ” เขาชวนคุย สายตาสำรวจไปทั่วร้านซึ่งแม่จะเก่า

แต่ก็สะอาดสะอาด

“ถ้ามาตอนเที่ยงนะคะ ที่นั่งแทบไม่มี เพราะพวกข้าราชการที่อำเภอชอบมาจ้านี่กัน”

“คุณมากินบ่อยมั้ย” เสียงที่ถามทุ้มทุ้ม แฝงแววเอ็นดู

“ไม่บ่อยค่ะ เลิกมาแคว้นหยุด”...ที่ไม่ได้สวมชุดสีขาว พยาบาลสาวต่อท้ายแล้วก็ยิ้มคนเดียว

เพียงครู่ ชาวซอยหอมกรุ่นก็มาวางตรงหน้า เต็มใจเห็นธชาติักเครื่องเคียงต่างๆ ใส่ชามแล้วก็อดถามออกไปไม่ได้

“คุณหมอกินข้าวซอยบ่อยหรือคะ ดูคล่องมากเลย” เธอจ้องเส้นข้าวซอยแบบๆ สีเหลืองแทนดวงตาคมทรงอานุภาพของเธอ

“ผมเกิดที่เชียงใหม่ะ เป็นคนเชียงใหม่เต็มตัว แต่เอนท์ติดคณะแพทย์ที่กรุงเทพฯ เรียนต่อเนืองยาวนาน แล้วไปอยู่อีสานพักใหญ่ ที่สุดก็ต้องมาตายรัง ผมรักเชียงใหม่มาก ยิ่งมาอยู่ชุมชนแบบนี้ยิ่งชอบเลย”

“แปลกนะคะ หมอส่วนใหญ่อยากอยู่โรงพยาบาลใหญ่ๆ ก้าวหน้าดี”

“หมอไม่ได้เหมือนกันทุกคนหรอกนะ ต่างก็มีเหตุผลของตัวเองทั้งนั้น”

เขาก้มหน้าก้มตาตักข้าวซอยเข้าปาก ท่าทางเอร็ดอร่อย แต่เต็มใจลืออยากทำความเร็วให้สมกับความหิว แต่กลับต้องกินให้ช้าที่สุด ระวังจะจมน้ำที่จืดจนคนนั่งกินด้วยเริ่มจับสังเกตุ

“คุณกลัวชุดเบื่อนมากเลยนะ” เขาเอ่ยขึ้นมาดี๊ดี จนนเธอต้องเลิกคิ้ว

“ทำไม่รู้สึคะ”

“ก็ทำทางในการกินของคุณไม่ธรรมดาเลย ขอโทษทีนะ ชวนคุณมาลำบากแท้ๆ”

“สบายมากค่ะ นี่ไง หมดขามพอดี” หญิงสาวอวด

“แต่ผมหมดไปแล้วสอง” เขาหัวเราะขณะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ทำท่าจะควักกระเป๋าสตางค์ออกมา หญิงสาวรีบร้องห้าม

“ไม่ได้ นะคะ เรายังไม่ได้พูดเรื่องนี้ ออกมาเป็นทางการแต่เต็ม ก็รู้ว่าคุณหมोजำเต็มได้ เด็กกะโปโลบนขุนนางที่ต้นทำกระเป๋าสตางค์หาย ต้องให้คุณหมอช่วยจ่ายค่าโกโก้ให้ มื้อนี้เต็มขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงเองค่ะ”

ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังลุกขึ้นไปจ่ายเงินกับมืออยู่เบื่องเอง ไม่ให้ใคร มาแย่งจ่ายเด็ดขาด งานนี้ถึงเวลาชำระสะสาง เธอไม่ชอบติดหนี้บุญคุณใคร โดยเฉพาะคนแปลกหน้า เจ้าหนี้เก่าเดินตามมายืนข้างๆ พร้อมเสียงบ่น

“คุณนี่นะ ตี้อจริงๆ”

เต็มใจส่งยิ้มให้เขาแล้วเดินนำออกจากร้าน เมื่อมาถึงรถซึ่งจอดใต้ต้น ลิ้นจี่เขาก็พูดต่อเหมือนเมื่อครู่ยังพูดไม่จบ

“ผมไม่เคยคิดถึงเงินที่จ่ายให้คุณเป็นค่าโกโก้ก้อนนั้นเลย แต่คุณกลับไม่เคยลืม”

“เต็มจำได้ เพราะเป็นเหตุการณ์หน้าแตกครั้งใหญ่ ดีใจมากเลยคะ ที่เจอคุณหม่อีกครั้ง จะได้ทดแทนบุญคุณกันไป”

“ขนาดนั้นเลยนะ” เขาบอกขณะทั้งคู่เข้ามาหนึ่งในรถ

“ก็ลองคิดดูสิคะ เด็กวัยรุ่นที่เพิ่งมีโอกาสไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนเป็น ครั้งแรก อยู่ในสถานการณ์อย่างนั้น บางทีก็น่าตกใจ...อยากกินโกโก้แต่ไม่มีเงินจ่าย แม่ค้าจิ้มองตาเขียวเลย นี่กว่าเต็มฟอร์มเพื่อขอของฟรี”

“เลิกพูดเรื่องนั้นได้แล้ว กลับไปทำงานต่อกันดีกว่า ที่จริงคุณไม่น่า แยกจ่ายเลย แค่มช่วยเหลือร้านก็พอแล้ว ยังไงก็ขอบใจนะที่เลี้ยงข้าวชอย มื้อนี้ อร่อยมาก”

เขาทำเสียงเหมือนผู้ใหญ่บอกเด็ก คงไม่รู้ตัวสินะ ว่าหน้าตาเขา ไม่ค่อยเหมือนคนอายุสามสิบสองเท่าไร หญิงสาวอดแปลกใจไม่ได้ ก็ไหน ใครเคยบอกว่ายิ้มมากไปตีนกาจะถามหา แต่สำหรับธธา รอยยิ้มที่มักระบาย บนใบหน้ากลับทำให้เขาดูดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ และยังไม่มิตินกาให้เห็นเลย

“คุณจ้องหน้าผมมาพักใหญ่แล้ว มีอะไรรีเปล่า”

“อ้อ...ขอโทษค่ะ” เอ่ยปากออกไปแล้ว เหมือนยอมรับกาลายๆ ว่า

แอบสำรวจใบหน้าเขา แต่ก็หาเหตุผลมาสนับสนุนไม่ได้ว่าทำไมต้องทำ
เต็มใจจึงเปลี่ยนมานั่งนี้ สายตาจ้องมองกระจกด้านข้าง รวากับสนใจ
วิวทิวทัศน์ข้างทางมาก ทั้งที่ซีมอเตอร์ไซค์ผ่านทุกวัน

“คุณมาทำงานที่นี้มานานรึยัง” คนเพิ่งย้ายมาใหม่ถาม

“เกือบปีแล้วค่ะ วันที่ที่จบ มข. เต็มก็มาทำที่นี้เลยเพราะใกล้บ้านที่สุด
แล้ว”

“ก็ดีนะ บ้านปันน้ำใจอยู่ห่างจากนี้ไม่มาก คิดถึงบ้านก็กลับได้ง่ายๆ
คุณคงนั่งรถรับจ้างไปใช้ใหม่ ซีมอเตอร์ไซค์ขึ้นคดยเองคงไม่ไหวมั้ง”

“คุณรู้? รู้ได้ไงคะว่าฉันอยู่ที่บ้านนั้น”

เต็มใจตกใจจนชนลูกชู้ จากที่รู้สึกดีๆ กับคุณหมอหนุ่ม ตอนนี่เธอ
เริ่มกลัว เขารู้จักเธอมากเกินไปแล้ว พวกโรคจิตหรือเปล่าเนี่ย เจอกันแค่
หนเดียวตอนเธอยังวัยรุ่นแต่กลับสืบจนรู้อะไรเยอะแยะ ตายละ อย่าบอก
นะว่าตามมาทำงานที่เดียวกันอีก...คนชอบดูหนังสยองขวัญคิดไปไกล

“ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น” เสียงพูดกึ่งหัวเราะ แหวดตาที่ส่งมา
เต็มไปด้วยความเอ็นดู ก่อนอธิบายต่อเมื่อรถจอดตรงที่จอดรถพิเศษเฉพาะ
แพทย์

“ผมก็แค่ไต่ถามคุณคุยกับพี่ประภาว่ที่มาทำงานสายกว่าทุกวันเพราะ
คุณเพิ่งกลับมาจากบ้าน พี่เขายังถามคุณเรื่องบ้านปันน้ำใจด้วยว่าเด็กเยอะ
มั๊ย”

จริงสินะ เมื่อเข้าประภามายืนถามไถ่อยู่ครู่หนึ่งด้วยความหวังใ
เพราะเห็นว่าเธอไม่เคยมาสายกว่าเจ็ดโมง พยาบาลสาวใหญ่ใจบุญเคย
ไปเยี่ยมบ้านปันน้ำใจ จึงถามถึงความเป็นไปต่ออีกนิดหน้อยก่อนแยกย้าย
ไปทำงาน ไม่นึกว่าจะมีคนแอบไต่ถามด้วย

“ผมว่าเรารีบไปทำงานต่อดีกว่า คนไข้เยอะกว่าที่คิดนะนี่” เขา
เปลี่ยนเรื่องอย่างฉับพลันขณะเดินเร็วๆ นำไปยังแผนกอายุรกรรม พอเดิน
ผ่านหน้าห้องจ่ายยา ก็มีเสียงใส่ทักขึ้น

“พีรชา! จิตเพิ่งมาถึงคะ รอพี่ตั้งนาน เห็นพยาบาลบอกว่าไปทานข้าว ใช่มั้ยคะ จิตดีใจมากเลยที่จบปริญญาก็ได้งานที่เดียวกับพีรชา มีรุ่นพี่คณะอยู่ที่นั่นด้วย คราวนี้ก็สบายละ”

เสียงใส่ที่ร้องทักนั้นมาพร้อมกับคุณหมอสาวร่างสูงโปร่งในชุดเดรส สั้นลายดอกไม้หน้ารัก เธอปรี๋เข้ามาคว่ำตักฉันแซนแซนไปเกาะไว้ นี่คงเป็นคุณหมोजิตฉิน หมอจบใหม่ที่มาทำงานใช้ทุนที่นี่ ได้ยินว่าเดินทางมาถึงวันนี้และจะเริ่มงานสัปดาห์หน้า

การพูดคุยอย่างสนิทสนมพร้อมเสียงหัวเราะที่ประสานกันนั้น ทำให้เต็มใจรู้สึกเป็นส่วนเกินจนต้องค่อยๆ หลบออกมา เธอมุ่งตรงไปยังแผนกของตน แล้วเริ่มงานทันทีด้วยการเรียกคนไข้ที่มารอช่วงบ่ายวัดความดัน

“รู้ตัววีรเล่า ที่โรงพยาบาลเมื่อตะกี้เขาคุยเรื่องเต็มกันใหญ่เลย” พยาบาลสาวใหญ่เอ่ยขึ้นมาลอยๆ

“เรื่องเต็มเหอะคะพี่ภา?” แม้จะพอเอาได้ แต่เต็มใจก็ไม่นึกว่าจะเป็นอย่างดังขนาดนั้น

“คงไม่มีใครสนใจหรอก ถ้าคุณหมอมคนใหม่จะหล่นน้อยกว่านี้ ลักหน้อย สาวๆ ตาร้อนกันเป็นแถว ที่คุณหมอชชาเลือกไปกินข้าวกลางวันกับเต็ม”

“อูย แย่แล้ว พี่ภาต้องช่วยแก้ข่าวนะคะ เรื่องของเรื่องคือเต็มแค่อยากเลี้ยงตอบแทนที่เขาเคยช่วยจ่ายค่าโง่โง่ให้ วันนั้นเต็มทำกระเป๋าใส่สตางค์หาย” หญิงสาวแก้ตัวเป็นพัลวัน

“เรื่องเกิดตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” ประภาถามอย่างสนใจ

“ตอนเต็มอายุสิบสี่คะ”

“อ้าย โรแมนติกมาก นี่ถ้าเล่าให้ใครๆ ฟัง ชาวจะยิ่งน่าเม้าท์ แสดงว่าเต็มกับคุณหมอมชชาบังเอิญหวนกลับมาพบกันอีกนั่นแหละ”

หญิงสาวพยักหน้ารับ พอมานึกดูอีกทีก็ออกจะเห็นด้วยว่าเรื่องดูจะโรแมนติกเหมือนนิยายมากเข้าไปทุกที ไม่ควรบอกใครเลยจะดีกว่า...

“งั้นพี่ภาก็ไม่ต้องซีใจงะคะ แคบอกว่าจะไม่มีอะไรก็พอ”

“ให้มันจริงเถอะ ดูเต็มสิ แคพูดถึงก็หน้าแดงแล้ว อู๊ย! คุณหอมมาแล้ว แยกย้ายกันไปทำงานนะ”

ประภาผละจากไปทันที เต็มใจส่งยิ้มให้คุณหอมหนุ่มซึ่งเข้าไปนั่งประจำโต๊ะแพทย์ เตรียมรับคนไข้ตอนบ่าย

ท่าทางจะต้องพยายามถอยห่างออกมาแล้วละ เต็มใจรู้พิษสงของข่าวลือในโรงพยาบาลดี เผลอๆ จะแพร่เร็วกว่าเชื้อโรคเสียอีก และเธอก็ไม่พร้อมจะเป็นเหยื่อด้วย...เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ห่างไกลไว้ก่อนเป็นดี

๓

การเลี้ยงฉลองวันเกิดของเต็มใจและตั้งใจ พร้อมการทำบุญ
ครบรอบวันก่อตั้งมูลนิธิ ควบด้วยการฉลองให้แก่นักศึกษาชายป้ายแดง
ทั้งสองเป็นไปอย่างรื่นรมย์ จะว่าไปนี่เป็นครั้งแรกที่มีการจัดงานวันเกิด ปกติ
ปีก่อนๆ ก็แค่ทำอาหารกินกันเงียบๆ แต่คราวนี้คำบ่นอยากให้เห็นๆ ในบ้าน
ป็นน้ำใจได้ครึกครื้นกันบ้างจึงตัดสินใจจัดงานขึ้น มีแค่เพื่อนสนิทเท่านั้นที่
ได้รับเชิญมาร่วมงาน

เต็มใจกำลังทอดกุ่มซุบแบ่งในกระทะ เมื่อยุติพยาบาลสาวหมวย
ร่างท้วมเพื่อนรักโผล่เข้ามาในครัวส่งยิ้มกว้างขณะปรี๋เข้ามาหา

“ทำอะไรนะเต็ม จันมาช่วยแล้ว โทษทีนะ เพิ่งออกเวอร์นะ”

“ไม่ต้องช่วยเลยยายย้อย แกเป็นแขก ไปนั่งคุยกับคนอื่นข้างนอกโน่น”

เต็มใจออกปากไล่พร้อมทำมือให้เพื่อนออกไปต่างๆ กระทะ เป็นที่รู้
กันดีว่ายุวดีถนัดแต่กินเท่านั้น เรื่องเข้าครัวทำอาหารเป็นของต้องห้าม สมัย
เป็นนักศึกษาเจ้าหล่อนเคยทำหม้อข้าวต้มที่เต็มใจอุตุส่าห์ทำให้กินหกไป
ทั้งหม้อมาแล้ว น่ากลัวมาก

“ฉันไม่ค่อยรู้จักใครนี่ มีแต่เด็กวัยรุ่นทั้งนั้น เพื่อนตั้งกับฮ่องคุยกันสนุกเที่ยวเรื่องข้อสอบโควตา แล้วแกว่าฉันจะคุยด้วยรู้เรื่องมั้ย”

“งั้นก็ยืนดูอย่างเดียวพอ”

คนพูดซ้อนกึ่งซุบแฉ่งฟูกรอบขึ้นมาจากกระทะเลงบนจานซึ่งมีที่ซอชู้ซับน้ำมันวางอยู่

“เฮ้ย! แกทำไงเนี่ย แฉ่งน่ากินมาก เป็นแพะเขียว เหมือนกึ่งเทมปุระตามร้านเลย”

“ฉันไม่มีปัญญาไปกินตามร้านอย่างแกก็ต้องหาวิธีกันหน่อย ค้นทั้งในเน็ต ในหนังสืออีกต่างหาก ทอดแบบเทมปุระเนี่ยฉันว่าสวยดี แฉ่งกระจายๆ ตัว น่ากินนะอะ” คนพูดมองผลงานในจานอย่างภูมิใจ

“มากเลย ขอชิมหน่อย”

ยังไม่ทันได้อนุญาต กึ่งเทมปุระก็เข้าปากเพื่อนไปแล้ว เต็มใจหัวเราะลั่นเมื่อยวดีโอดโอยถึงความร้อนที่ลวกปาก

“ตะกละดีนัก โดนซะแล้วยายยู่เอ๊ย”

“อ้อรอยอะ ร้อนก็ยอม นี่ขนาดยังไม่ได้จิ้มนะ” คนตะกละห่อปากพ่นความร้อนออกมา

“เสิร์ฟพอดี แยกออกไปวางบนโต๊ะเลย เดี่ยวฉันตามออกไป”

อีกครู่หนึ่ง เต็มใจก็ออกไปสมทบกับทุกคนที่สนามหญ้าข้างบ้านซึ่งจัดสวนไว้อย่างร่มรื่นด้วยฝีมือของตั้งใจกับฮ่อง ซุ้มพวงชมพูเหนือโต๊ะไม้ที่เต็มไปด้วยอาหารช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นสดใส เสียงพูดคุยแทรกสลับกับเสียงหัวเราะของกลุ่มเด็กมัธยมปลายที่เพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตั้งมาเป็นระยะ เด็กๆ วัยก่อนอนุบาลส่วนใหญ่วิ่งเล่นในสนามหญ้าโดยมีคนดูแลลงไปวิ่งด้วย มีเพียงสองสามคนที่อยู่ในสนามเด็กเล่น ศาละนอนอยู่กับเครื่องเล่นซึ่งแม้จะเก่าแต่ก็สร้างความสนุกให้เด็กทุกรุ่นมาแล้ว

ยวดีกั๊กมือเรียกให้เธอไปนั่งร่วมกับกลุ่ม พอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะม้าหิน เพื่อนๆ ของตั้งใจและฮ่องก็ยกมือไหว้กันอย่างนอบน้อม มอง

แวบเดียวก็รู้ว่าส่วนใหญ่นี้เป็นผู้ชาย มีสาวน้อยเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ซึ่ง
เต็มใจคุ่นหน้าคุ่นตาดี

“โห พี่เต็มเหนื่อยแยะ เข้าครัวมาเป็นชั่วโมงแล้ว อาหารน่ากินทุกอย่าง
เลยล่ะ” ขวัญชนกเอ่ยทักทาย ผมซอยสั้นและการแต่งตัวแบบลุๆ ของเธอ
ทำให้ความห่มัดหะแมงดูเด่นชัดขึ้น

“อ้าว ขวัญตัดผมทรงใหม่นี้” เต็มใจอดทักออกไปไม่ได้

“เตรียมรับการไปอยู่ในฝูงทมิฬน่ะพี่ คณะวิศวะมีแต่ผู้ชาย” คนพูด
ยกมือขึ้นและปลายผมอย่างชินๆ ขวัญชนกคงไม่รู้ตัวว่าต่อให้ตัดผมสั้น
แค่ไหน ความเป็นสาวน้อยสะสวยก็ไม่ได้ลดลงไปเลย

“ถ้าเป็นพี่นะ จะทำตรงข้าม ต้องไว้ยาวลึจ๊ะ หนุ่มๆ จะได้รุ่มทั้ง” ยุวดี
เอ่ยแทรกขึ้นมา ทำให้เต็มใจรู้เลยว่าไม่จำเป็นต้องแนะนำทุกคนให้รู้จักกัน
แล้ว

“พี่ยุ่ยไม่รู้อะไร เท่าที่ได้ยินมา หนุ่มวิศวะไม่ค่อยมองสาวในคณะ
ตัวเองหรอกค่ะ ไปตามจีบสาวคณะอื่นโน่น ไม่รู้ตั้งกับน้องจะเป็นอย่างงั้น
รีเปล่า ต้องดูๆ กันไป”

ทำไมเต็มใจจะดูไม่ออก แค่มองตาขวัญชนกเธอก็รู้แล้วว่าเด็กสาว
คนนี้ได้คิดกับตั้งใจแค่เพื่อน หลายครั้งหลายหนที่เธอกลายเป็นที่ปรึกษา
ของขวัญชนกในการเอาชนะใจเด็กหนุ่มซึ่งเป็นเสมือนน้องชายของเธอคนนี้
แต่เขาก็กลับใจแข็ง เล่นตัวจนน่าหมั่นไส้ คราวนี้โชคดีได้ไปเรียนคณะเดียวกัน
คาดว่าสาวสวยคมคล่องตัวคนนี้น่าจะเข้าไปอยู่ในหัวใจของตั้งใจได้สำเร็จ

คำบันเดินเข้ามาทักทายทุกคนแล้วชักชวนให้เริ่มกินอาหารก่อนจะ
เย็นเสียหมด แยกพากันไปตักอาหารแล้วมานั่งล้อมวงกันตรงโต๊ะม้าหิน
ตัวใหญ่ใกล้ซุ้มพวงชมพู นั่งกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

“หนุ่มๆ ถูกปากกันหรือเปล่า มีแต่อาหารเมืองเป็นส่วนใหญ่ กินกัน
ได้ชุ่มฉ่ำ” หญิงสูงวัยถามด้วยความห่วงใย

“สบายมากครับป้า” เสียงตอบรับประสานกันซึ่งแซ่ นอกจากกินได้

แล้ว ทำทางทุกคนจะอ่อยมากด้วย

“แกงฮังเลรสชาติเป็นไงตั้ง ป้าปรับให้เป็นรสที่ตั้งชอบ ออกหวานนิดหนึ่ง”

“สุดยอดครับป้า อ่อยมาก หมูเปื่อยได้ที่ เครื่องเทศหอม รสชาติกลมกล่อมลงตัว นี่ถ้าไปพักในมอผมจะหากินแบบนี้ได้ที่ไหน”

“ก็กลับมากินที่นี่สิยะ ใจคอจะไม่กลับมาหาป้าเลยหรือไง” หญิงสูงวัยดักคอ น้ำเสียงเอ็นดู

“มาแน่นอนป้า ผมก็แก่งุ่นเรียกร้องความเห็นใจไปนั่น”

“แอ็บอ่องออละเจ้าซ้อง อ่อยมัย ป้าทำซ้ำให้อีกหน คงไม่เบื่อนะ” คำป็นหันไปถามเด็กหนุ่มอีกคนซึ่งตักอาหารพิเศษของเขาเข้าปากอยู่พอดี

“ลำแต่ลำว่าครับป้า เห็นว่าทำยากมาก ไหนจะต้องหาตองมาห่อต้องเผาบนเตาไฟอีก แต่งานนี้ผมอยากกินจริงๆ แอ็บทั่วไปหากินไม่ยากแต่แอ็บอ่องออเนี่ย ต้องฝีมือป้าคำเลย ชอบคุณมากครับป้า”

สองหนุ่มผลัดกันพูดเอาใจจนเต็มใจอดหมั่นไส้ไม่ได้

“ชมกันจริงนะ แล้วจำไว้ด้วยว่าป้าคำนะรักเราขนาดนี้ อย่าทำให้ท่านผิดหวัง กลับมาหาป้าบ่อยๆ กันด้วย”

“พี่เต็มมาบทคนแก่ขี้นอีกแล้ว เถอะน่า พี่คอยดูนะ ผมจะกลับมาให้บ่อยกว่าพยาบาลที่ทำงานแถวนี้ก็แล้วกัน เตือนแต่คนอื่น ช่วงนี้พี่เต็มแทบหาเวลากลับบ้านไม่ได้ ทำแต่งงานจริงๆ”

นั่นสินะ งานของเธอหนักหนาสาหัสมาก ยิ่งรับเผ้าใช้พิเศษเพื่อเพิ่มรายได้ ยิ่งแทบไม่มีเวลาเลย แต่เต็มใจก็ภาคภูมิใจเพราะได้ส่งเงินให้ป้ามากขึ้น ส่วนหนึ่งให้ป้าไว้ใช้จ่ายส่วนตัว และที่เหลือก็นำไปใช้ในการเลี้ยงดูเด็กกำพร้า นี่ยังโชคดีที่พอเข้าสู่วัยประถม จะมีหน่วยงานต่างๆ ททยอยมารับเด็กออกไปเลี้ยงต่อ บ้านป็นน้ำใจจึงเน้นเด็กเล็กวัยก่อนอนุบาล เหมือนเป็นที่พุ่มพักก่อนจะส่งต่อไปให้หน่วยงานอื่นหรือผู้ที่ต้องการอุปการะ หญิงสาวตั้งใจไว้แล้วว่า จะส่งเงินมาสนับสนุนเท่าที่จะทำได้

งานเลี้ยงผ่านไปอย่างรื่นรมย์ ไม่มีเครื่องเสียงให้หวนหูกหู จึงดูเหมือนเป็นการกินอาหารร่วมกันมากกว่า เมื่อเพื่อนๆ ของตั้งใจและฮ่องรวมทั้งยูวติกกลับไปแล้ว เจ้าของงานทั้งสามคนก็ช่วยกันล้างจานในห้องครัว

“หนูก็ดีเนอะพี่เต็ม ผมชอบบรรยากาศแบบนี้ เด็กๆ ตื่นเต้นมาก ได้กินของอร่อยๆ วิ่งเล่นกันที่บ้าน แล้วยังได้กินเค้กที่ขวัญเอามาให้อีก” ตั้งใจบอกขณะรับจานที่ฟอกแล้วจากฮ่องมาผ่านน้ำสะอาด

“นั่นสิ เค้กอร่อยมาก ยายขวัญนี่น่ารักเหมือนกันนะไอ้ตั้ง แก่ไม่คิดจะใจอ่อนกับมันบ้างเธอ เป็นเพื่อนกันก็เปลี่ยนสถานะเป็นแฟนได้นะวัยไม่ยากดีด่วย” ฮ่องออกปากแซวตรงๆ

เต็มใจซังกมือที่เช็ดจานอยู่ รอฟังคำตอบจากปากตั้งใจ

“ไม่มีทางหรอก ยังไงข้าก็ทำให้รักขวัญแบบแฟนไม่ได้ แก่คิดดูสิ รู้จักกันมาตั้งแต่ประถม รู้ใส่รู้ฟุ้งกันหมดแล้ว อีกอย่างแกก็รู้ว่าทางบ้านขวัญนะร้ายขนาดไหน บ้านหลังใหญ่สุดแล้วในละแวกนี้ คราวก่อนที่เราเข้าเมืองแวะไปหาญาติขวัญในตัวเมืองเชียงใหม่นั่นยิ่งแล้วเลย บ้านใหญ่ยังกะวัง ตระกูลเขาร้ายมาก แล้วแกคิดว่ามันเหมาะสมหรือที่จะไปยุ่งกับเขา เป็นเพื่อนกันแหละดีที่สุด” ตั้งใจอธิบายเหตุผลยาวเหยียด

“พูดแบบนี้ได้เพราะศรัทธานี้ยังไม่ปักอกอะดิ คอยดูเหอะ ถ้าเกิดรักกันขึ้นมา อุปสรรคแค่นี้ก็ไม่หวั่น” เพื่อนรักยังเชียร์ไม่หยุด

“เลิกพูดเรื่องข้าได้แล้ว ไอ้ฮ่อง ยังไงข้าก็รักพี่เต็มคนเดียว มีพี่สาวสวยๆ แบบนี้รักหมดใจ” ตั้งใจพูดที่เล่นทีจริงตามประสาจนทุกคนเริ่มชิน เข้าใจว่าเป็นคำพูดแบบหมาหยอกๆ ไปได้วันๆ เท่านั้น เขาหันไปเอ่ยต่อกับฮ่อง “ว่าแต่แกเหอะ จีบเด็กไปถึงไหนแล้วละ” เป็นที่รู้กันว่าฮ่องมักพยายามจีบเด็กสาวรุ่นน้อง แต่ยังไม่เคยสำเร็จสักราย

“อย่าไปพูดถึงอดีตเลย มันเจ็บรู้มั๊ย ไม่เข้าใจ ทำไมผู้หญิงชอบผู้ชายที่แก่กว่าเยอะๆ ดูภูมิฐาน ไอ้คนที่จีบน้องติดนะ แก่กว่าน้องตั้งสิบกว่าปีสุดเซ็ง ข้าคงแก่ไม่พอละมัง”

พอพูดถึงคนอายุแก่กว่าเป็นสิบปี เต็มใจก็ออกจะเข้าใจได้ดี แถมเผลอไปนึกถึงนายแพทย์ชานี่ขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ รอยยิ้มอบอุ่นและน้ำเสียงเจือเอ็นดูนั้นสะกดหัวใจสาวได้ชะงัดนัก ผู้ชายอายุมากกว่ามีภริยาที่ตรงนี้

“เดี๋ยวเข้ามาเจออาจจะเจอเนื้อคู่ก็ได้ ของแบบนี้ต้องใจเย็นๆ ใจช้าลง” ตั้งใจให้กำลังใจเพื่อน

“จริงจ่ะ พี่เห็นด้วย ฮ่องไม่ต้องรีบหรอก เราก็ไม่ใช่คนซีเหว่ แค่อยายามอย่าไปเดินกับเจ้าตั้งมาก เพราะเขาตัวสูง จะทำให้เธอดูเตี้ย จะว่าไปถ้าเทียบหน้าตาแล้ว หล่อสู้สิกันนะ พี่ว่า” เต็มใจบอกเสียงกั๊กหัวเราะแต่ฮ่องไวยวาย

“โหย พี่เต็ม นี่ตกลงพี่ชมผมว่าหล่อหรือตีผมว่าเตี้ยกันแน่”

“ช่างเหอะน่า ยังในวันนี่พี่เต็มก็หลุดปากชมเราสองคนว่าหล่อก็แล้วกัน แกจับใจความได้แบบนี้หรือเปล่าวะ” ตั้งใจตะโกนลั่นห้องครัว

“ใช่ พี่เต็มชมเรา สูดยอดพี่ กำลังใจมาเต็มๆ เลย ว่าแต่พวกเราน้ำตาดีจริงหรือพี่ ขออีกที”

เต็มใจหัวเราะ รับผิดชอบต่อ

“อืม น้องพี่หล่อมากทั้งคู่มั่นใจในตัวเองกันหน่อยสิ สร้างคุณค่าให้ตัวเองด้วยการเรียนดีๆ เดี่ยวทุกอย่างก็ตามมาเอง เรื่องความรัก บางทีไม่ต้องไปไขว่คว้ามาก ปล่อยให้มาเองบ้างก็ได้”

“เอาละสิ พี่สาวเราเริ่มเทศนาแล้วนะใจช้าลง ข้าว่าเราแฟนกันดีกว่า” ตั้งใจทำหน้าทะเล้น

“เดี๋ยวสิ ช่วยพี่เช็ดจานก่อน ยังไปไหนไม่ได้นะ” เต็มใจแหงลั่นจนสองหนุ่มหัวหด จากที่ทำท่าจะชิงก็ยืนสงบนิ่ง มือถือผ้าเช็ดจานกันอย่างตั้งอกตั้งใจ เธอจึงรีบสรุป

“นี่พี่ไม่ได้พูดเล่นนะ ฮ่องกับตั้งคือสิ่งพิเศษที่ป้าคำภูมิใจ อย่าทำให้ป้าผิดหวัง”

“แน่นอนครับพี่ เรื่องนั้นผมสองคนรู้ดี” ตั้งใจตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

มันคง

เด็กกำพร้าสามคนยืนทำงานต่อเงียบๆ ในครัว ท่ามกลางอากาศ ยามค่ำที่หนาวเหน็บขึ้นทุกที แต่ต่างก็รู้ว่าในหัวใจของเด็กบ้านบ้นน้ำใจ ทุกคนนั้น...อบอุ่นเพียงใด

คำป็นหนึ่งนี้อยู่บนโต๊ะทำงานมาพักใหญ่ นางมักจะนอนตึกเป็น ประจำอยู่แล้ว มีเรื่องของบัญชีรายรับรายจ่ายประจำวันที่ต้องทำ เพื่อนำเสนอเวลาต้องการเงินช่วยเหลือและเพื่อแสดงต่อผู้มีอุปการคุณต่อ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก่อนวัยเรียนแห่งนี้ ซึ่งแม้จะเป็นเพียงมูลนิธิเล็กๆ แต่ ก็ได้รับความสนใจจากผู้ใจบุญอย่างสม่ำเสมอ เพราะความโดดเด่นในเรื่อง สถานที่ตั้งกลางหุบเขา เด็กส่วนใหญ่ที่รับมาดูแลจะเป็นเด็กที่อยู่บนดอย ห่างไกลซึ่งถูกทอดทิ้ง การมีลักษณะเฉพาะอย่างนี้ดึงดูดให้ผู้คนมาที่นี้ มากขึ้น บางรายมาเพื่อมอบเงินและสิ่งของ บางรายมาขออุปการะเด็กไปเลี้ยง และหลายรายมาเป็นประจำในวันสำคัญที่อยากทำบุญ เพราะนอกจากจะได้ ช่วยเหลือเด็กแล้ว คำป็นมั่นใจว่าบรรยากาศแสนสวยโดยรอบ ดึงดูดให้ ผู้คนเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ

งานฉลองการสอบติดโควตาของห้องและตั้งใจสร้างความอิมเอมใจ ให้แก่หญิงสูงวัยไม่น้อย รวมทั้งงานเลี้ยงวันเกิดของตั้งใจและเต็มใจทำให้นางหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีต...ที่นางไม่มีวันลืม

คำป็นขยับตัวทันทีเมื่อเสียงพระสวดจบลง ตั้งใจจะไปยกอาหาร ที่จัดเตรียมไว้มาถวายพระ แม้จะไม่มากมายหลายชนิด แต่นางรู้หมดว่าพระ สงฆ์รูปไหนชอบฉันอะไร อย่างท่านเรณูเจ้าอาวาส ต้องเป็นคั่วแคเท่านั้นที่ ท่านโปรดปราน ส่วนรองเจ้าอาวาสก็ไม่พ้นตำขงนกับไส้อั่ว โชคดีเหลือเกิน ที่พระวัดนี้ชอบกินอาหารเมือง ซึ่งทั้งทำง่ายและประหยัด งานฉลองวัน ก่อตั้งมูลนิธิบ้นน้ำใจทุกปีจึงนิมนต์พระมาแก้รูป ทำบุญกันตามมีตามเกิด

ในบรรยากาศแสนอบอุ่น มีเด็กกำพร้าต่างวัยที่รับเลี้ยงดู วิ่งไปวิ่งมา ช่วยทำโน่นนี่ สร้างสีสันไม่น้อย

‘เต็ม หนูไปช่วยป้ายกจานกับข้าวมาถวายพระหน่อยสิลูก’

คำบ่นหันไปบอกเด็กหญิงวัยห้าขวบที่นั่งอยู่ข้างๆ จะว่าไปแม่เต็มใจจะอายุยังน้อย แต่มีความรับผิดชอบดีเกินวัย และวันนี้ก็เสมือนเป็นวันเกิดของเธอ ผู้ดูแลมูลนิธิไม่เคยลืมว่าเมื่อห้าปีก่อนนางพบเด็กหญิงแรกเกิดถูกวางทิ้งไว้ตรงหน้าประตูทางเข้าบ้านไม้สองชั้นแห่งนี้ วันนั้นทันทีที่พระสวดเสร็จ เสียงร้องของเด็กทารกก็แผดลั่น เมื่อวิ่งไปดูก็พบเด็กน้อยถูกห่อในผ้าขนหนูผืนเก่า ร้องไห้หน้าดำหน้าแดง นางจึงรับเด็กที่ถูกทิ้งคนนี้ไว้ในอุปการะ พร้อมตั้งชื่อให้เธอว่า ‘เต็มใจ’ อันเป็นความรู้สึกของนางต่อเด็กน้อยผู้น่าสงสารคนนี้ นางเต็มใจเลี้ยงดูอบรมอย่างดี จนย่างเข้าห้าขวบในปัจจุบัน

มือป้อมๆ ยกจานใส่ถ้วยไปวางข้างจานแก้วและตำขุหนุ คำบ่นส่งยิ้มให้เด็กหญิง ก่อนนึกขึ้นได้

‘ตายละ ป้าลืมไปได้ยังไง เต็มไปยกขวดน้ำในตู้เย็นออกมาให้ป้าหน่อยลูก ถวายอาหารแต่ไม่มีน้ำ เต็มชาติหน้าได้ไปเกิดในทะเลทรายแน่ รีบไปหยิบมาสิลูก’

‘ได้ค่ะ’

รับคำแล้วเด็กหญิงเต็มใจก็วิ่งไปยังตู้เย็นซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้าของตัวบ้าน เพียงครู่ก็ได้ยินเสียงร้องลั่น

‘น้อง! มีน้องอยู่หน้าบ้าน ป้าค่ะคะ น้องนอนอยู่หน้าประตู’

เสียงโหยกโหยกนั้นทำให้คำบ่นวิ่งพรวดออกมาที่ประตูหน้าบ้าน นางเบิกตาโพลงเมื่อพบว่าบนพื้นตรงประตูทางเข้า มีร่างทารกน้อยหลับตาพริ้มนอนอยู่บนเบาะเปื้อยๆ ผ้าขนหนูผืนบางที่คลุมอยู่นั้นเก่าคร่ำคร่า

‘อีกแล้วหรอเนี่ย! วันครบรอบก่อตั้งมูลนิธิอีกแล้ว ช่างเลือกวันกันจริง แม่สมัยนี้ทำไม่มันช่างใจดำกันนัก เอามาฝากเลี้ยงดูๆ ก็จะได้รับไว้

นี่มาวางทิ้งยังกะเป็นขยะ' ยังพูดไม่ทันจบดี นางก็นึกได้ว่ามีเด็กหญิงที่ถูกทิ้งในวันแบบนี้อีกคนยื่นตาแป๋วมองมา จึงรีบตัดบท

‘ช่างเถอะ! มาที่นี่เจ้าตัวน้อย นี่ผู้หญิงหรือผู้ชายกันล่ะ คราวนี้’

หญิงสูงวัยเปิดผ้าขึ้นดู เมื่อพบว่า เป็นเพศชายก็ส่งยิ้มให้เด็กหญิง เต็มใจและชาวบ้านที่มาร่วมงาน

‘เต็มจะมีน้องชายละนะ ถือว่าเกิดวันเดียวกัน อ่อนกว่ากันห้าปี” คนชอบตั้งชื่อพูดต่อแบบไม่ต้องคิดนาน ป้าจะตั้งชื่อให้เจ้าหนูคนนี้ว่า ‘ตั้งใจ’ จะได้คล้องกัน และป้าจะตั้งใจเลี้ยงมันให้ดี เพื่อจะเป็นกำลังหลักของบ้านได้บ้าง บ้านเรามีเด็กผู้ชายน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง’

‘ทำเหมือนดีใจนะป้า นี่มันภาระชัดๆ’ ใครคนหนึ่งท้วงขึ้นมา

‘ฉันไม่เคยคิดว่าเป็นภาระหรอก เรามาช่วยๆ กัน เลี้ยงพวกเขาให้โตขึ้นเป็นคนดี จะได้ไม่เป็นปัญหาสังคมล่ะ’

‘พ่อแม่สมัยนี้ทำไม่มันใจร้ายนักนะ ทั้งลูกกันแบบนี้เลย สังคมเรามันเลอะเทอะทุกที’ หญิงชราอีกคนบ่นเสียงดัง

‘เอาละๆ พวกเธอไปดูแลเรื่องเลี้ยงพระต่อเถอะ เตียวฉันเอาเด็กไปนอนต่อที่ห้อง ดูดี ขึ้นเขาจริง เขาเอามาวางทิ้งไว้ก็ไม่ยอมตื่น’ เสียงคำบ่นบ่งบอกถึงความเอ็นดู นางเป็นคนรักเด็กมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่เคยรังเกียจรังอนที่จะรับดูแลเด็กกำพร้า โดยเฉพาะเด็กที่ถูกทิ้งตอนแรกเกิดแบบนี้

เด็กหญิงเต็มใจมองตามร่างฝ่ายพอมของคำบ่นที่ในอ้อมกอดมีเด็กชายตัวจิ๋วอยู่พร้อมรอยยิ้ม ดีใจที่จะได้มีน้องชาย แถมป้ายังตั้งชื่อให้คล้ายๆ ชื่อเธออีกด้วย

แล้วทั้งสองก็เติบโต งดงามสมกับที่นางรักและดูแลเหมือนลูกแท้ๆ

“ป้าคำจำ เปิดประตูหน่อยจ๊ะ ป้าเป็นอะไรรีเปล่า เปิดประตูหน่อย”

เสียงใสที่ร้องเรียกจากด้านนอก ดึงคำบ่นออกจากภวังค์ รีบลุกไปเปิดประตูรับร่างบอบบางที่เดินหน้าตื่นเข้ามา

“ป้าไม่สบายรีเปล่า หนูเคาะตั้งนานแล้ว” น้ำเสียงถามไถ่อย่างห่วงใยนั้น

ทำเอาหญิงสูงวัยน้ำตาจຶ້น

“ไม่เป็นอะไรหรอกเต็ม แคกำลังนั่งคิดอะไรเพลินๆ นะ แล้วนี่
ล้างจานชามเสร็จแล้วเหรอ”

“เรียบร้อยจ๊ะป้า”

“อ้าว เจ้าตั้ง นั้นตามมาทำไมอีกคน”

นางร้องทักเด็กหนุ่มที่เดินเข้ามาหา นั่งลงกับพื้น แล้วก้มลงกราบ
แทบเท้าแบบไม่ให้หันตั้งตัว

“ผมมากราบขอบคุณป้าอีกครั้ง ขอขอบคุณที่ป้าเลี้ยงผมมาตั้งแต่เกิด
ผมไม่เคยบอกป้าจริงๆ จังๆ ลึกครึ้้งว่ารักและเทิดทูนป้าขนาดไหน
เอาเป็นว่าผมสัญญาจะทำตัวดีๆ เรียนให้จบแล้วรีบทำงานหาเงินมาส่งป้า
อีกแรง พี่เต็มจะได้ไม่เหนื่อยมาก” น้ำเสียงและแววตาจริงจังที่ส่งมาทำเอา
คำป็นอุ่่นวาบในหัวใจ

“พูดจาเป็นผู้เป็นคนกับเขาก็เป็นหรือเจ้าตั้ง นี้จะมาประจบเอาใจป้า
ทำไม” เต็มใจกระแนะกระแห่น้องชาย “ไม่อยากให้บรรยากาศซาบซຶ້ง
จนเกินเหตุ

“คราวนี้ผมไม่ได้พูดเล่นนะ ผมตั้งใจจะมาราบป้า วันเกิดทั้งที่
ฤกษ์ดีขนาดนี้ สมควรบอกรักป้าได้แล้ว”

“เอ๊ะ เจ้านี้ ไม่ต้องมาทำซຶ້งเลย”

ปากปรามไปอย่างนั้น แต่นางก็ยอมรับว่าซาบซຶ້งจนรู้สึกเหมือนมีก้อน
บางอย่างจุกอยู่ที่คอ ต้องสะอื้นออกมาเพื่อคลายความอึดอัด

“ไหนๆ ก็อยู่ครบทั้งสองคนที่ป้ารักเหมือนลูกแล้ว ป้ามีเรื่องจะเล่า
ให้ฟังนิดหนึ่ง”

ทั้งตั้งใจและเต็มใจจ้องตาหญิงสูงวัย ไม่บ่อยครั้งนักที่จะเห็นน้ำตา
ของป้า และนับครั้งได้ที่จะคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวขนาดนี้

“บ้านป็นน้ำใจของเรามีคนสนใจ มาติดต่อขอซื้อที่ไปทำรีสอร์ท เพราะ
เขาซื้อที่ได้รอบแล้ว เหลือแค่บ้านเราที่เหลือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สวยงามที่สุด

เพราะอยู่กลางหุบเขา ด้านข้างก็มีลำห้วย เขาเลยยิ่งอยากได้”

“แล้วป่าตอบเขาไปว่าไงคะ” เต็มใจถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ที่ดินตรงนี้เป็นของบรรพบุรุษของบ้านะ แล้วป่าเองก็ไม่ได้แต่งงาน ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรเลยนอกจากบ้านหลังนี้ ป่าไม่มีวันขายหรือที่ล้ำค่า มันเป็นที่ตั้งมูลนิธิการศึกษาของเรา”

“ทำไมเขาต้องเจาะจงมาเอาที่เราด้วย ที่ข้างๆ ก็สวยไม่แพ้กัน” ตั้งใจโพล่งออกมา

“เรื่องของเรื่องคือชาวบ้านรอบๆ นี้ส่วนใหญ่ยอมขาย เพราะเขาให้ราคาสูงมากจนหน้าตกใจ บ้านเราอยู่ตรงกลางพอดี ถ้าได้ไปเขาจะทำส่วนหนึ่งเป็นทางเข้า มุ่งตรงไปทางเชิงเขา เข้าริสอร์ตมาเจอวิวสวยๆ แหกก็จะประทับใจ แต่ถ้าเราไม่ขาย เขาต้องเลี้ยวไปเข้าด้านข้าง แถมยังมีบ้านเราตั้งกลางๆ ริสอร์ต ดูไม่สวยเลย ป่าก็เข้าใจเหตุผลนะ แต่ยังไงก็ไม่ขายหรือป่ารักที่นี่มาก”

“นั่นสิคะ เต็มเห็นด้วย ป่าอย่าขายเลยคะ ถ้าขายแล้วเด็กๆ จะไปอยู่ที่ไหน”

“เขาเสนอจะให้ป่าย้ายมูลนิธิเข้าไปอยู่ในตัวอำเภอ แต่เต็มกับตั้งที่รู้ว่าป่าชอบอยู่เงียบๆ แบบนี้ เขาก็อ้างแต่ว่าริสอร์ตเขาดำเนินการไม่ได้เพราะบ้านเราวางอยู่นี้แหละ โชคยังดีที่เขาไม่ถึงกับบังคับขู่เข็ญ แต่ป่าก็ไม่ค่อยสบายใจ เลยอยากเล่าให้เราสองคนรู้ไว้ ยังไงป่าก็ไม่ขายหรือ”

“นั่นก็รอดูท่าทีนะจ๊ะป่า เราปฏิเสธไปตามตรงอย่างนี้ก็ดีแล้ว เขาคงไม่กล้ามาวุ่นวายกับเราหรือ” เต็มใจไปลอบมือบอบบางคว้ามือผู้มีพระคุณไปกุมไว้

“ป่าก็หวังอย่างนั้น เอละ เต็มกับตั้งไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปแต่เช้ากันทั้งคู่ เต็มต้องทำงาน ส่วนตั้งก็จะไปทำธุระในมอ”

“ป่าไม่ต้องกังวลเหงานะ ผมจะกลับมาหาบ่อยๆ” หนุ่มน้อยยืนยัน

“เห็นเขาว่าเรียนปีแรกก็กิจกรรมเยอะ ไม่ต้องห่วงป่าหรือเจ้าตั้ง

ตั้งใจเรียนให้สมชื่อก็แล้วกัน”

“ครับป้า ป้าเองก็พักผ่อนบ้างนะ โรคหัวใจก็ยังเป็นอยู่ ป้าชอบทำลิ้ม”
คนพูดพยายามไม่ให้บรรยากาศหม่นเศร้า ด้วยการโฉบจมูกโด่งๆ ลงบน
แก้มของคำปัน อันเป็นสิ่งที่เขาทำไม่บ่อยนัก

“ชื่นใจจริงๆ เพิ่งรู้ว่าแก้มสาวหอมขนาดนี้” ตั้งใจหัวเราะลั่น ตรง
เข้าไปกอดเอวหญิงสูงวัยไว้แน่น

“นี่ๆ อย่าทำแบบนี้บ่อยนักนะ ป้าชนลูก”

“โธ่ ป้า ให้โอกาสผมบอกรักบ้างบ้างสิ ป้าจะได้ชื่นใจใจ”

ก็จริงของเด็กหนุ่ม การได้กอดได้รับการหอมจากเด็กที่นางเลี้ยงมา
กับมือให้ความรู้สึกดีเหลือเกิน...ความรู้สึกของการเป็นแม่ซึ่งไม่จำเป็นต้อง
มีลูกของตัวเองเป็นเช่นนี้เอง

คำปันคว่ำร่างตั้งใจและเต็มใจมากอดไว้...นานแล้วที่ไม่ได้ทำแบบนี้
การกอดนี้สร้างแรงบันดาลใจมหาศาลในการก้าวเดินต่อไปข้างหน้าเพื่อเด็กกำพร้า
ทั้งหลาย นางตั้งใจแล้วว่า จะขอทำหน้าที่นี้ไปตราบนานเท่านาน